

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 9/2021

Říjen 2021

Když tě tíží minulost

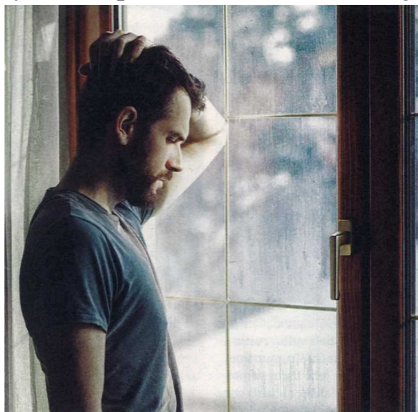
Často není snadné vyrovnat se s tím, co jsme udělali, nebo naopak co jsme zanedbali. Není snadné ohlédnout se zpět a vidět cestu, kterou jsme si vytyčili svými chybami. A nemusí to být snadné, i když chceme žít nebo už žijeme jinak.

Pokud vás pohled zpět příliš bolí, možná je čas podívat se jinam – nahoru.

Opravte si srdce

„Všechny mé neúspěchy a chyby zůstávají ve mně. Nosím je v sobě a táhnu je za sebou; při chůzi mi překáží. Tyhle kousky mého zpackaného života doutnají v mém srdci,“ svěruje se v jedné z kapitol hlavní hrdina knihy Michela Quoista *Vyprávěj mi o lásce*. „Často se na ně snažím zapomenout, ale jak odstranit zlo, které jsem způsobil sobě i druhým? Mohu napravit své srdce, které jsem zranil, své tělo a těla, která jsem zraňoval?“

Mezitím dostane tuto radu: „Nejprve se musíš rozhodnout, že nic ze své minulosti nepohřbíš, ale naopak vše odkryješ a podíváš se jí zpríma do tváře. Neboj se znovu si připomenout události, které tě poznamenaly, a nazvat zlo pravým jménem; odhalit svá zranění a vše, čím jsi ublížil druhým. Můžeš předat jen to, co nosíš v rukou.“

Mladík nechápe, komu má odevzdat svou minulost – a když mu řeknou, že Ježíši, diví se, co ten s ní může udělat.

Mudrc mu řekne: „Co se dělá se suchým dřevem: hází se do ohně, aby odpadky, které už nejsou k ničemu, mohly znovu dát vzniknout teplu a světlu pro ty, kdo jsou v domě. Své chyby a trápení můžeš odevzdat Ježíši Kristu a jeho láska je všechny spálí a vrátí ti život.“

A přesto zůstal

Ježíš. Ten, který jedné noci klečel v Getsemanské zahradě a ve stresu se potil krví. Věděl, co ho čeká. Fyzické a psychické týrání, velké ponížení, smrt. A to vše před publikem – lačným davem, který bude jeho umírání brát jako dobovou reality show a škodolibě a krutě se nad ním bude bavit. A několik dalších blízkých, kteří budou muset být svědky jeho největšího ponížení a bolesti.

Rozhodně to nebyla lákavá představa.

Přesto zůstal, neutekl, neřekl to nebeskému Otci: Víš co, nechme to tak.

Nemohl. Nechtěl.

Protože měl tvůj obličej před očima.

Pro náš mír

„Miloval jsem tě věčnou láskou.“ (Jer 31,3), Bůh ve svém slově ujišťuje:

„Protože jsi drahý mým očím, vzácný a miluji tě, vydám lidí místo tebe a národy za tvůj život“ (Iz 43,4).

Láska však není jen o hezkých vyznáních. Proto se Slovo stalo tělem. A jeho slova lásky se stala skutkem. V praxi to znamená: „A on nesl naše slabosti, vzal na sebe naše bolesti“ (Iz 53,4).

Vzal na sebe všechno. Na Kalvárii vlekl každé tvé selhání, pád, slzu. Všechna tajemství, za která se ještě teď stydíš a nenávidíš se za ně.

Chtěl tu bolest cítit také. Chtěl cítit všechno, co cítíš ty. Ne proto, že by byl masochista. Protože byl – a stále je – velmi zamilovaný. A zamilovaný muž udělá pro svou lásku cokoli. Dokonce i člověk zamilovaný do Boha.

Nešlo jen o to, že chtěl sdílet každou tvoji bolest (možná znáš ten pocit, když někoho miluješ a když vidíš, jak trpí, nejraději by ses s ním vyměnil a trpěl místo něj).

Chtěl tě také zbavit trestů za tvé chyby a chtěl zahojit jejich rány.

„On nesl trest za náš pokoj a jeho rány nás uzdravily.“ (Iz 53,5).

Naším úkolem je to přijmout – a uvěřit tomu.

Abys žil

Bláznivě zamilovaný Bůh. Dal všechno – protože chtěl, abys měl všechno. Vše v pořádku. Ne ochromující výčitky, které tě připravují o klid a sílu jít dál.

„Což si libuji v smrti svévolníka? je výrok Panovníka Hospodina. Zdalipak nechci, aby se odvrátil od svých cest a byl živ?“ (Ez 8,23).

Může být Bůh lhostejný k marnotratnému synovi, který se chce vrátit domů a prosí ho o soucit? Zvláště když pro něj obětoval jiného milovaného Syna? „Když neušetřil vlastního Syna, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nemohl dát všechno?“ (Řím 8,32).

A co ty – radoval by ses, kdyby člověk, kterému obětuješ vše, co máš, byl stále smutný a ztrápený? Kdo se tváří a jedná, jako by tvoje oběť byla nedostatečná? Kdo se nechce dát utěšit a nadchnout tvojí láskou?

Řeky v pustině

Někdy je těžké si odpustit. A je těžké uvěřit, že nám Bůh odpustil. Navždy. Jednoznačně.

Ale možná právě tato víra – možná je v rozporu s tvými pocity – je jedním z nejkrásnějších vyznání lásky, které můžeš Bohu dát. Nevracet se k minulosti, nezabývat se jí, nekazit si jí (a ostatním) náladu a přítomnost. Spíše odevzdej minulost (také navždy, také definitivně) Bohu a věř, že „tém, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému“ (Řím 8,28).

Kolik svatých by nám o tom mohlo vyprávět, neboť, jak se říká, každý svatý má svou minulost a každý hříšník svou budoucnost. Proč by Bůh nemohl přepsat tvůj příběh do krásného svědectví o své lásce a věrnosti?

Protože: „Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemítejte. Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom? Já povedu pouště cestu, pustou krajinou řeky.“ (Iz 43,18-19).

Otázka zní – dovolíte mu to?

(podle KN)

Modlitba růžence se utvářela po šest století

Navazovala na klášterní tradici opakování modlitby Páně (odtud termín páteřky), v průběhu let se měnila a její dnešní podobu známe díky domínikánům. Modlitbu svatého růžence nám vyprávěl jeden z nich – Alan Jan Dely OP.

Jak a kdy vznikla modlitba růžence?

Trvalo asi šest století, než se zformoval do podoby, jakou známe dnes. V 11. století se v kláštorech rozšířila modlitba, která spočívala v recitaci 150 Otčenášů. Sloužil jako náhrada modlitby breviáře, který se skládal ze 150 žalmů, zejména pro mnichy, kteří se ho nemohli aktivně účastnit. Z klášterů se rozšířila mezi věřící laiky a stala se velmi populární.

Ve 12. století se mezi mnichy a řeholníky objevili velcí mariánští ctitelé (např. sv. Bernard z Clairvaux),

díky nimž vznikla modlitba, která se později začala nazývat Žaltář Panny Marie, protože se skládala z recitace 150 Zdrávasů. V té době modlitba Zdrávas Maria jako stavební kámen mariánského žaltáře obsahovala pouze biblickou část

(pozdravy anděla a Alžběty). Teprve v 16. století, také v reakci na mnohé války nebo morové epidemie, přidal svatý papež Pius V. oficiálně druhou část modlitby Zdravas Maria, v níž prosíme Marii o přimluvu ve dvou zásadních okamžicích života: v přítomném okamžiku a v okamžiku naší smrti.

Struktura modlitby růžence se ustálila v 15. století. Přispělo k němu několik mnichů nebo řeholníků, z nichž můžeme jmenovat zejména kartuziány Jindřicha z Kalkaty a Dominika Pruského, kteří doporučili na konec modlitby Zdravas Maria vložit krátké invokace popisující události ze života Ježíše a Marie. Důležitou věc ve vývoji růžence má na svědomí dominikán, blahoslavený Alan de la Roche, který rozdělil 150 Zdravasů do 15 desátek, přičemž každý desátek začíná modlitbou Otče náš a každý Zdravas končí invokací. Rozdělil je také do tří skupin po pěti desátcích. Ačkoli se jeho invokace po modlitbě Zdravas Maria lišily od těch dnešních, seskupením desátek do tří skupin položil základy radostného, bolestného a slavného růžence. První skupina se zaměřila na tajemství vtělení, druhá na tajemství umučení a poslední na tajemství vzkříšení.

Pomyslný bod ve vývoji růžence lze připsat svatému Piu V., který jako první papež definoval modlitbu růžence bulou *Consueverunt Romani Pontifices* z roku 1569. Samozřejmě, že o několik století později, v roce 2002, přidal svatý papež Jan Pavel II. k původním růžencovým tajemstvím nová (tajemství světla), ale na podstatě a struktuře růžence se nic nezměnilo.

S modlitbou růžence je spojen také svátek Panny Marie Růžencové. Jaký je jeho původ?

Počátky se datují k 7. říjnu 1571. V bitvě u Lepanta porazila křesťanská vojska tureckou armádu. Protože se před bitvou očekávala velká přesila turecké armády, vyzval papež Pius V. věřící, členy růžencových bratrstev, aby se modlili růženec a prosili o zázrak. A skutečně se tak stalo. Křesťanská vojska zvítězila. Na znamení vděčnosti se papež Pius V. rozhodl slavit svátek Panny Marie s názvem Panna Maria Vítězná každý rok 7. října.

Následující papež Řehoř XIII. přeložil tento svátek na první neděli v říjnu a změnil jeho název na svátek Panny Marie Růžencové. Po několika změnách papež Pius X. přesunul tento svátek zpět na 7. říjen, a tak je tomu dodnes.

Mě osobně tento svátek spolu s výše zmíněnými historickými událostmi připomíná, že modlitbou růžence lze skutečně prosit o mnohé, dokonce i o to, co je na první pohled nemožné.

Proč se lidé modlili a dodnes modlí růženec?

Růženec nemusí vyhovovat každému, ale mnozí svatí nebo učitelé duchovního života nám ho doporučují jako perlu mezi modlitbami. Myslím, že hlavním důvodem je jeho jednoduchost na jedné straně a jeho krása, bohatství a hloubka na straně druhé. Modlitba růžence je jednoduchá, protože je založena na opakování Otče náš a Zdravas Maria. Zároveň je to modlitba, která obsahuje nesmírné bohatství v podobě růžencových tajemství. Díky nim se růženec stává modlitbou evangelia, protože obsahuje základní události z Ježíšova a Mariina života. Růženec se tak stává jakýmsi malým katechismem obsahujícím základní pravdy naší víry.

Při modlitbě růžence vstupujeme s Marií do tajemství a událostí Ježíšova života a zároveň zveme Ježíše, aby vstoupil do událostí a tajemství našeho života. Růženec je tedy vzájemným darováním se člověka Pánu a Pána člověku. Pokud však bereme růženec vážně, nemůžeme zůstat u toho, že jde "pouze" o vzájemné obdarování člověka a Pána. Růženec nás vybízí, abychom se darovali také našim bratřím a sestrám v každodenním životě. Růženec nás vyzývá k činné lásce. Teprve pak budeme

moci říci, že se růženec nejen modlíme, ale také ho žijeme. I zde se ukazuje hloubka a genialita této modlitby.

Růženec je tedy modlitba, ve které nám Maria pomáhá poznat, jak se nám Bůh daroval, ve které nás učí darovat se Pánu a ve které nás Maria vyzývá, abychom se darovali druhým. A taková modlitba byla, je a bude vždy aktuální.

V mnoha kostelech je obraz Panny Marie, která dává růženec svatému Dominikovi Guzmánovi. Co nám chce tento obraz říci? Byl to blahoslavený Alan, kdo ve své době (15. století) rozšířil tradici, podle níž Panna Maria darovala modlitbu růžence svatému Dominikovi. Za jeho života byli právě dominikáni nejhorlivějšími propagátory a šířiteli této modlitby. Dnes víme, že přímé předání růžence svatému

Dominikovi je spíše legendární. O svatém Dominikovi je však známo, že se vyznačoval hlubokou mariánskou úctou a zároveň byl člověkem, který byl fascinován Božím slovem. Ve dne i v noci o ní meditoval a přemýšlel.

Některé náznaky naznačují, že svatý Dominik a první generace dominikánů zdůrazňovali, že recitace Zdrávasů v žaltáři Panny Marie by měla být spojena s rozjímáním o událostech ze života Ježíše a Marie. Žaltář Panny Marie tak získal charakter kontemplativní modlitby, která je pro modlitbu růžence nezbytná.

Ačkoli tedy svatý Dominik není historickým původcem modlitby růžence, můžeme ho bezpečně považovat za jednoho z hlavních duchovních původců této modlitby.

(podle KN)

Společný růženec může být i relax

O účinnosti modlitby svatého růžence asi není třeba přesvědčovat. Pokud je vhodně zvolena, může se stát pro děti něčím, na co se těší a co je baví.

V mnoha rodinách se modlitba růžence těší velké úctě. Panna Maria také v několika zjeveních doporučuje jeho každodenní modlitbu. Společné večerní setkání při modlitbě růžence namísto sledování televize jistě přinese každému členu rodiny více dobra a hezkých vzpomínek. Před modlitbou se může celá rodina společně svěřit se svými zážitky, radostmi i starostmi... A potom to všechno, zejména nedokončené věci, promodlit právě v růženci. Možnost modlit se za něco konkrétního může být pro děti velmi přitažlivá. Pokud se navíc každý desátek modlí někdo jiný, je modlitba dynamičtější a lépe se na ni soustředí, zejména ti mladší nebo roztržitější.

Takový společný bod dne učí rodiny sdílet své zkušenosti a pocity mezi sebou – a následně s Pannou Marií a skrze ni s Bohem.

Vymýšlíme si vlastní tajemství

Jan Pavel II. "reformoval" modlitbu svatého růžence nejen tím, že do ní přidal tajemství světla, ale i možností vytvářet si vlastní tajemství. Když se například člověk modlí za uzdravení, může vytvořit tajemství odkazující na evangelijní texty, které vyprávějí o tom, jak Ježíš uzdravil konkrétní lidi. Podmínkou je, že tajemství musí vycházet z evangelia. Tato forma modlitby je zajímavá i pro děti – pokud mohou do modlitby růžence zapojit své oblíbené biblické úryvky, bude pro ně modlitba hned zajímavější, a navíc jim rychle nezevšední.

Spousta vzorů

Jan Pavel II. vzpomínal, že jeho otec často klečel s růžencem v rukou a modlil se po návratu z práce. Už jako chlapce se budoucího papeže dotklo toto gesto – že dělník po celodenní práci pokleká, aby se pomodlil k Panně Marii. Drane Bojakhiová, matka tří dětí, z nichž jedno dnes svět zná jako svatou Matku Terezu, se také ráda modlila růženec. Draneová se svými dětmi tuto modlitbu často odříkávala během rodinných procházek. I Ludvík a Zélie Martinovi, kteří měli devět potomků (včetně milované svaté Terezie z Lisieux), by jistě mohli vyprávět o blahodárném vlivu růžence na jejich rodinný život. A oba se stihli věnovat i podnikání!

Nenuťte, netlačte

Modlitba – dokonce ani společná modlitba – by neměla být příkazem nebo povinností. Nemělo by se k ní nutit, ale spíše pozvat. Pokud děti vidí, že je tato činnost baví a těší jejich rodiče, budou se chtít zapojit samy – i bez nátlaku. U menších dětí je vhodné je hravou formou seznámit s tím, o čem tajemství vlastně je, a pokusit se je "vtáhnout do děje". Je pravda, že je lepší modlit se s dětmi desátek než se roztržitě modlit celý růženec. Zvláště důležité je přejít do fáze, kdy se společná modlitba stane rituálem, bez něhož si rodina už nedokáže představit svůj den či večer, a zejména svůj život.

(podle KN)

Budoucnost Církve závisí i na nás

Najde však Syn člověka víru na zemi, až přijde?" (Lk 18,8). Myslím, že Ježíšova znepokojivá otázka je nám všem dobře známá. Připomeňme si však, v jakém kontextu se náš Pán na tuto otázku ptal.

Tuto otázku vyslovil Ježíš na konci podobenství o soudci a vdově (srov. Lk 18,1-8). Zastavme se nejprve u samotného podobenství, z něhož Ježíš nakonec vyvodil dvojí závěr. Jestliže se vdově podařilo zlomit nepoctivého soudce nálehavými prosbami, oč více Bůh, dobrý a spravedlivý Otec, "brání své vyvolené, kteří k němu volají dnem i nocí". Navíc je nenechá dlouho čekat, ale bude jednat okamžitě (srov. Lk 18,8). Podobenství je výzvou k nálehavé a důvěrné modlitbě. Boha není třeba přesvědčovat slovy, protože on ví lépe než my, co potřebujeme. Vytrvalá modlitba vyjadřuje víru, že Bůh je naším stálým spolením. Pomáhá nám zvítězit nad zlem, které je v nás i mimo nás; můžeme se o něj opřít i v těch nejtěžších chvílích života. Pokud se však vzdáme modlitby, víra vyhasne. Ztrácíme dokonce i samotný pojem víry; za věřící se prohlašují dokonce i ti, kteří pouze připouštějí existenci něčeho vyššího, než jsme my sami.

Z Ježíšova podobenství je zřejmé, že se nejedná o nějakou osvícenskou víru. Čelíme silnému pokušení omezit obsah víry na to, k čemu můžeme dospět rozumem. Immanuel Kant (1724-1804), představitel klasické filozofie, se snažil omezit náboženství na hranice přirozeného rozumu. Chtěl vytvořit nový základ pro politický a společenský život, aby se zabránilo rozdělení mezi různými náboženstvími. Zůstalo mu však jen mlhavé božství deistů. Už to nebyl Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův, ale jen jakási sjednocující idea rozumu. A kdo by se vůbec modlil k nějakému vesmírnému architektovi, který sice stvořil svět, ale nyní je mu jeho dílo lhotejně? To vše se zdá být politováníhodným ochuzením náboženství, protože víra není jen záležitostí mudrců, kteří hledají kritérium pro určení společné morálky. Náboženství (latinsky religio) znamená "obnovení" (religare) vztahu člověka s Bohem. Bůh chce být mým Bohem,

nabízí mi přátelství. V sázce je osobní vztah a ve vztahu nás ten druhý může vždy překvapit.

Najde Ježíš víru v nás, ve mně?

Ježíš nám slíbil svou přítomnost až do konce světa (srov. Mt 28,20). Brány pekla jeho Církev nepřemohou. Ale Pán nám neslíbil, že ji v Evropě a v Česku nepřemůžou. Dlouho jsme zlehčovali nebo ignorovali znamení doby. Dnes by

však byl úmyslně slepý ten, kdo by popíral, že svět, jak jsme ho znali, definitivně končí. Stačí si všimnout stále prázdnějších kostelů, seminářů a řeholních domů a často tomu odpovídající vnitřní prázdnoty, stejně jako rostoucího počtu nepokřtěných. To vše svědčí o tom, že neprožíváme pouze dobu změn, ale změnu časů. Velké myšlenkové systémy, které ovlivnily životy lidí, ztrácejí na váze. Dnes se člověk rozhodne myslet

tak, jak žije. I zákony se tvoří podle toho, jak lidé žijí. Racionální argumenty křesťanů, kteří se snaží přesvědčit svět o své pravdě, ať už jde o potraty nebo genderovou ideologii, už v debatě nemají váhu. Sociolog Zygmunt Bauman (1925-2017) mluví o tzv. tekuté modernitě, v níž se člověk osvobozuje od všech závazků, odpoutává se od minulosti a budoucnosti, aby žil pouze v neustálé přítomnosti. Filozof Alasdair MacIntyre (1929) přirovnává současnou kulturu k rozpadající se Západořímské říši, kde se společnost zaměřovala výhradně na honbu za požitky, sobectví a život pro okamžik. Západ – tím, že se oddává relativismu – opustil rozum a tradici ctnosti. Nejenže se již neřídíme vírou, ale odložili jsme i samotný rozum. Vstupujeme do éry emocionalismu, kdy jsou všechna morální rozhodnutí pouhým projevem individuálních pocitů. Věk myšlení byl nahrazen věkemžití. Katolický teolog Henri de Lubac (1896-1991) radí křesťanům, aby se světem nediskutovali, ale překvapili ho novým životem. Dnes může zvítězit pouze život víry, život v Duchu Svatém, právě to, co nám chybí. Kdyby mezi námi bylo alespoň několik rodin, které žijí vírou, byla by naděje, že polomrtvé farnosti znovu ožijí. Náš život je bohužel řízen tímto světem, je utvářen internetem, televizí, tlacháním. Jistě se stále najdou tací, kteří proti tomu všemu bojují, ale trend je následující. Povrchně žité a vlašné křesťanství nemůže nikoho zapálit, nemůže nikoho zduchovnit. Nebudeme-li žít

podle Ducha, přijde vítězství pohanského života. Buď my křesťané nabídneme světu Ježíše, v němž je náš skutečný život, nebo tu nebudeme vůbec.

Je vůbec možné předpovídat budoucnost? V roce 1969 se o to v německém rozhlasu pokusil kardinál Joseph Ratzinger. Ačkoli si byl vědom svých omezení, přesto vyslovil odvážnou předpověď: "Z dnešní krize vzejde Církev zítřka – Církev, která mnoho ztratila. Zmenší se a bude se muset začít víceméně obnovovat. Nebude již moci využívat mnoho budov, které postavila během své prosperity. A jak se bude počet jejích přívrženců snižovat, ztratí mnoho svých společenských privilegií." Toto ochuzení však přivede Církev k pokoře. Z této třídící zkoušky vzejde Církev víry, duchovní Církev, z níž bude proudit velká moc. Bude to Církev svěžího květu a bude vnímána jako domov člověka, kde každý najde život a naději po smrti. Ale na kom závisí taková předvídaná budoucnost? Taková budoucnost Církve jistě nebude záviset na těch, kteří se k ní připojují jen na chvíli, ani na těch, kteří žijí jen z kritiky. Nezáleží ani na těch, kteří si zvolí snazší cestu, ani na těch, kteří se kvůli víře vyhýbají utrpení. "Budoucnost Církve může záviset a bude záviset na těch, jejichž kořeny jsou hluboké a žijí z čisté plnosti víry." Od jednotlivých členů se bude vyžadovat mnohem větší iniciativa. K obnově Církve vždy přispívali svatí – lidé, kteří vidí více než ostatní, protože jejich život pokrývá širší realitu. Člověk totiž vidí jen do té míry, do jaké žil a trpěl. Dnešní pohodlný člověk se Bohu vyhýbá, uniká z hlubin své bytosti pomocí opojení nebo nějakého požitku. "Je-li pravda, že člověk vidí jen srdcem, jak jsme slepí!"

Originály, ne fotokopie

Budoucnost Církve tedy závisí na svatých. Jak zdůrazňuje papež František, často se jedná o svatost "odvedle" - svatost těch, kteří žijí mezi námi a jsou odrazem Boží přítomnosti. Všichni jsme povoláni ke svatosti a naším cílem je dokonalost nebeského Otce. Prožíváme-li hluboké přátelství s Bohem, stáváme se mu podobnými. Přátelství s Bohem je naším povoláním. Jak se jednou Pán zeptal Šimona Petra: "Šimone, synu Janův, miluješ mě?". (Jan 21,16), a proto se každého z nás ptá: "Chceš mě za přítele?". Mohu odmítnout nabídku přátelství jako bohatý mladík, který nezachytil Pánův láskyplný pohled (srov. Mk 10,21). Nemáme tušení, co všechno mohl ten mladý muž pro lidstvo udělat.

Jeden jediný Ježíšův přítel může ovlivnit křesťanské společenství, a to i po staletí. Jen si vzpomeňte na svatého Františka z Assisi! Katolický spisovatel Léon Bloy (1846-1917) velmi trefně poznamenal: "Jediným skutečným smutkem, jediným skutečným selháním, jedinou velkou životní tragédií je nestát se svatým."

Pán na nás také pohlíží s láskou. Pokud svým způsobem odrážíme tvář Vzkříšeného Krista, pak jsme "originální". Jako jedinečné bytosti jsme schopni dát druhým svůj kousek dobra – nikdo totiž nemůže dát světu to, k čemu jsem povolán já. Teprve Ježíš činí člověka skutečným, svobodným, krásným zevnitř! Dobrý učitel nám nedovoluje kopírovat identitu cizí originality. Nekonečná láska stvořila každého jako originál; člověk je povolán k lásce, k sebedarování. Jistá zvrácenost nás však chce připravit o naši originalitu – je to touha vlastnit věci, které mají "všichni". Mnozí se stávají stejnými jako ostatní, protože se ženou za tím, co jim prostřednictvím reklamy a slibů konzumu vnucují jiné síly tohoto světa. A tak nemohou rozvíjet dary, které do nich Pán vložil, ani nemohou světu poskytnout své jedinečné osobní schopnosti. Nakonec se stane, jak říkával blahoslavený milánský teenager Carlo Acutis (1991-2006), že "všichni se rodí jako originály, ale mnozí umírají jako fotokopie". Kdo by si nevěšiml záměrné snahy vyprázdnit a vykořenit dnešního člověka, aby se z něj stal snadno manipulovatelný předmět masové výroby, byl by slepý. Papež František tvrdí: "Tak vzniká kulturní zkáza, která je stejně závažná jako vymírání živočišných a rostlinných druhů" (Christus vivit, 186). Kolik mladých lidí si myslí, že nejnovější chytrý telefon, nejrychlejší auto nebo nejmódnější oblečení je učiní šťastnými. Hořké vystrízlivění často přichází příliš pozdě. Věci člověku nikdy nepřinesou opravdovou radost; ta pramení pouze z vědomí, že je milován a že miluje.

Živá víra je vždy misionářská

Přátelství s Ježíšem je neoddelitelně spojeno s misiemi. Taková byla Petrova zkušenost. Jakmile vyznal lásku k Pánu, dostal od něj poslání. Často podléháme pokušení povzdechnout si nad krizí a snít o rozkvětu Církve. Když kolem sebe vidíme tolik lhostejnosti, podléháme strachu, že budeme vypadat jako hlupáci a ostatní se nám budou smát. Člověk zamilovaný do Krista

však hledí na svého Pána a neobrací se zpět. Chce prostě následovat Ježíše, aniž by se ohlížel na své blízké.

Nemůžeme popřít, že křesťané jsou sužováni přívalem moderních vod. Někteří navrhují, abychom si postavili archu, do které se uchýlíme, dokud vody neustoupí a my nebudeme moci stát na suché zemi. Správné řešení je však jiné – jako Petr kráčet po rozbouřených vlnách, a přitom důvěřovat Pánu, že nás jeho ruce chytí a nenechají nás utonout. Možná i my budeme konfrontováni s vlastní slabostí, když zapřeme Ježíše v nepříznivém prostředí. Ale i to se může stát příležitostí k tomu, abychom mu vyznali lásku. Takto žila raná Církev své poslání. Společenství apoštolů nezůstalo uzavřeno v horní místnosti. Přestože předtím všechno ztratili, o velikonočním ránu byli prodchnuti novým životem, který jim daroval Duch Svátý. Vyšli ven a nemohli mlčet o tom, na co se dívali vlastníma očima a čeho se dotýkali vlastníma rukama (srov. 1 Jan 1,1). Církev v krizi nezachrání administrativní struktury a dokonalá organizace, ale pouze setkání s živým Kristem a skutečné přilnutí k němu. Pak člověk pocítí radost z toho, že je křesťanem, a touží se o tuto radost podělit.

papeže Františka: "Potřebujeme impuls Ducha, abychom nebyli ochromeni strachem a vypočítavostí, abychom si nezvykli chodit jen v bezpečných hranicích. Pamatujme, že to, co je zavřené, nakonec zapáchá vlhkostí a způsobuje nám to nemoci." (Gaudete et exultate, 133). Nestačí nám naříkat

nad tím, že komunikační technologie a sociální sítě jsou nebezpečným místem, činí lidi závislými na konsenzu a uzavírají je do negativity. Je také možné naplnit toto prostředí Bohem, bratrstvím, oddaností – učinit z něj prostředek předávání evangelia, hodnot a krásy.

Autenticky prožívaná víra může oslovit současné lidi. Kardinál Joseph Ratzinger řekl: "Lidé z celého plánovaného světa se ocitli zcela osamoceni. Pokud zcela ztratili Boha ze zřetele, pocítí hrůzu své ubohosti. Pak objeví malé stádo věřících jako něco nového. Objeví ji jako naději, která je pro ně určena, a jako odpověď, kterou vždy hledali." Kéž jako křesťané nezklameme ve svém poslání nabízet světu naději!

(podle KN)

Víra nás činí silnými ve slabosti, bohatými v chudobě, živými ve smrti.

Charles Spurgeon

Se svými třemi dětmi se stali misionářskými dobrovolníky

Marek (40) a Jana (38) Kunštárovi ze Zvolena jsou šťastně svoji již osm let a jsou rodiči tří dětí. V roce 2018 se rozhodli strávit čtyři dobrovolnické měsíce jako rodina v Kazachstánu na katolických misiích ve městě Atyrau.

Jak jste přišli na nápad stát se dobrovolníky na misiích?

Marek: Jednou nás o prázdninách navštívil kněz Marian Tomášov, který nás oddával a pak odešel do misií v Kazachstánu, kde je dodnes. Vyprávěl nám, jak rád by na tamní misií přivítal křesťanskou rodinu. Měla by sloužit jako příklad toho, že je možné zůstat spolu i přes problémy. Rodiny jsou tam prý velmi nestálé a rozpadají se při prvním větším problému. Zároveň by potřebovaly ukázat to, co kněz nemá ve své moci – totiž že křesťanskou víru lze žít i v obyčejné rodině. Katolíků je v Atyrau opravdu málo a ti, kteří "znají pravdu", tedy cítí živou víru, se chtějí stát buď knězem, nebo jeptiškou. Náš přítel kněz mluvil obecně, nevolal nám a my bychom tam tehdy určitě nejeli. Čas od času jsme o tom doma mluvili, až to přerostlo v touhu jet tam sloužit. Janka například vůbec není typ na podobná dobrodružství, ale tohle ji lákalo. Považovala to za něco, čím by se mohla Pánu konečně odvděčit za všechno, co pro ni udělal. V tom jsem měl jasno – neměl jsem problém jít.

Měli jste možnost se na takový pobyt připravit?

Jana: Otec Marian nám doporučil, abychom se přihlásili do formace MiSeVi. Vnímáme to tak, že Pán chtěl, abychom z nějakého důvodu jeli do Kazachstánu. Dalo by se říct, že nebylo možné tam nejít. Mohli bychom psát o zázračných nálezech, které vyřešily naše problémy spojené s odjezdem, rozptýlily naše pochybnosti, usnadnily nám život.

Jaký byl čas strávený na misi? V čem je to těžké a v čem krásné?

Jana: Především musíme říct, že o nás bylo velmi dobře postaráno jak ze strany MiSeVi, tak ze strany hostující katolické farnosti v Atyrau. Zpočátku jsme většinu času trávili s místními dětmi. Ve všední dny jsme pro ně ve farním centru připravili tvůrčí dílny a učili je angličtinu. Marek pomáhal správci farnosti s běžnými opravami a také jsme pomáhali organizovat letní tábory, ať už denní pro místní děti, nebo klasický tábor pro věřící děti. Předtím jsme začali pořádat setkání pro manžele na různá témata týkající se manželství. Setkala jsem se s matkami, aby se modlily za matky, a Marek se setkal s manželi, aby se modlili za otce. I když nebylo vždy snadné skloubit to vše s fungováním rodiny, jazykovými a kulturními bariérami, alespoň jsme si vážili každého dne, kdy jsme pracovali. Krásné na tom všem bylo, že jsme byli jako rodina tak dlouhou dobu spolu.

Na druhou stranu s tím byly spojeny i krize. V misi jako by člověk otevřel náruč svým vnitřním problémům, postavil se jim čelem a neměl kam uhnout. Museli jsme se s tím vyrovnat, ale díky Bohu to jen posílilo náš vztah. Naše dcery to zvládly nejlépe z nás všech. Většina našich aktivit byla zaměřena na děti a ty se jich samozřejmě účastnily.

Co vám tyto mise daly?

Marek: Určitě spoustu zkušeností a určitou znalost ruštiny. Uvědomili jsme si, jak dobře se na Slovensku máme po všech stránkách. Kvůli kulturním rozdílům jsme museli být schopni přispět více. Naučilo nás to pokorně přijmout skutečnost, že mnoho věcí v životě nemůžeme vůbec ovlivnit. A rozhodně v nás zanechalo velký obdiv k lidem, kteří zasvětili misiím celý svůj život.

Proč by misijní činnost, a tedy evangelizace, měla být nedílnou součástí našeho života?

Marek: Svatý Vincenc de Paul řekl: "Nestačí milovat Boha, je třeba, aby ho milovali i druzí." Evangelizovat je možné všude a často k tomu není potřeba nic zvláštního, stačí jen žít svůj život, jak nejlépe umíme, podle svého svědomí a vědomí, opírat se o evangelium.

(podle KN)

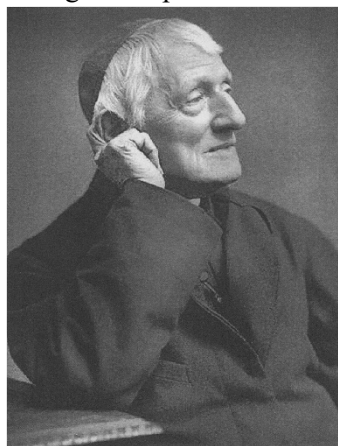
Kardinál Newman vynikal svatostí života ve vědě i v kněžství

V posledních letech Katolickou církví otřáslly mnohé skandály kněží, což vede k zamyšlení nad vážností kněžského povolání. Bůh ale vzbudil v Církvi i mnoho vynikajících kněží, kteří svým životem dosvědčili, že kněžství lze žít skutečně autenticky.

Jedním z nich byl anglický konvertita, kněz oratorián a kardinál John Henry Newman (1801 – 1890). Blahořečil ho Benedikt XVI. v roce 2010 v Birminghamu. Papež František vyhlásil kardinála Newmana za svatého v neděli 13. října 2019 ve Vatikánu.

Vzor konvertity

Liturgická vzpomínka Johna Henryho Newmana se slaví 9. října, jelikož v tento den roku 1845 byl přijat do katolické církve blahoslaveným Dominikem Barberou.

Konverze této prominentní postavy anglické společnosti 19. století, člena prestižního kolegia Oriel Oxfordské univerzity a vůdce takzvaného oxfordského hnutí zaměřeného na obnovu Anglikánské církve spustila vlnu obrácení, a to zejména v intelektuálních kruzích. Avšak samotný Newman se ocitl v nelehké situaci. Zatímco většina katolíků ho přijala s nedůvěrou, anglikáni jej považovali za zrádce. Bývalí přátelé ho opustili, vlastní rodina ho zapřela, ztratil prestižní postavení člena Oxfordu a pro anglickou společnost se stal prakticky psancem.

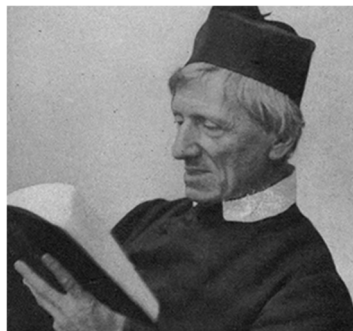
Jeho jméno vzbudilo u mnoha krajanů nepřátelství, ba až strach, protože svým obrácením Newman podvrátil všechno to, co bylo posvátné pro každého patrioticky smýšlejícího Angličana.

Meriol Trevorová charakterizovala katolické období Newmanova života jako "triumf neúspěchu", neboť bylo plné konfliktů, trpkých zklamání, nutnosti hájit své postoje, hledání, fyzického a duševního utrpení. Přesto žádná bolestná zkušenost Newmana "nesložila", ale se stala jedním ze základních pilířů jeho

kněžské spirituality, který chápe jako ochotu ztratit pozemské jistoty i všechno, co je nám drahé, kvůli Bohu. Velmi jasně to vyjadřuje v jedné ze svých úvah, kde píše, že skutečně "panenská je ta duše", která "miluje Ježíše svrchovanou láskou a kvůli němu je připravena o všechno přijít". V tomto postoji nepochybně rezonuje už Newmanova první náboženská zkušenost či obrácení, které zakusil jako patnáctiletý v roce 1816 a které následně ovlivnilo celý jeho život. Ve známém autobiografickém díle Apologie Pro vita sua vzpomíná, že při té příležitosti dospěl k přesvědčení, že existují "jen dvě bytosti absolutně a jasně samozřejmé: já a můj Stvořitel. V tomto vyjádření nejde o projev exaltovaného egoismu uzavírajícího se před druhými, ale o osobní vztah mezi duší a Bohem, respektive o vnitřní prožívání Boha, které již sv. Augustin popsal ve Vyznáních slovy: "Bůh je vnitřnější než to, co je ve mně nejvnitřnější." Neměla by podobná skutečnost motivovat vnitřní život každého kněze? Newman nám připomíná, že kněz není knězem jen ve chvílích, kdy stojí za oltářem a vysluhuje svátosti, ale celé jeho bytí musí vycházet z intimního vztahu s Bohem, je jím nesené a do něj musí i ústit.

Vzor kazatele

Už během působení na Oxfordu, kde mu jako anglikánskému duchovnímu byl svěřen univerzitní Kostel Panny Marie, se Newman proslavil svými kázáními. Nejednou se tam shromáždilo 400 až 600 vysokoškolařů, ale i členové univerzity a obyvatelé města, aby si vyslechli jeho zamyšlení. V krátké době se stal jedním z nevlivnějších kazatelů země. Ve skutečnosti je to přímo až neuvěřitelné, protože jeho způsob přednesu nebyl vůbec atraktivní. Jeho kázání byla příliš dlouhá a nikdy netrvala méně než půl hodiny; celý text měl napsaný a četl ho, aniž pozvedl třeba jen jednou zrak k posluchačům; vyhýbal se jakýmkoli rétorickým pohybům a dramatickým efektům; mluvil velmi rychle a mezi jednotlivými odstavci udržoval dlouhé pauzy. A přesto jeho slova vyvolávala nezapomenutelný dojem v celém shromáždění. Je tedy zřejmé, že síla Newmanova kázání nebyla v řečnickém umění, ale musela vycházet z jeho osobního života, jak zdůrazňuje i Newmanův biograf Dessain: "Podíl na Newmanově úspěchu měla jeho přísnost a svatost života, které dávaly autoritu jeho slovům." Ale i samotný Newman byl hluboce přesvědčen, že síla kázání vychází nikoliv

z množství nebo krásy slov, ale z upřímnosti srdce. Z tohoto důvodu si později jako kardinál zvolil motto *cor ad cor loquitur*, které přebíral od sv. Františka Saleského a které by se dalo interpretovat ve smyslu: "slovo, které vychází z úst, přichází do ucha, ale slovo, co vychází ze srdce, se nezastaví, dokud nedosáhne jiné srdce."

Vědec a světec

Newman byl především literát, houslista, skladatel, básník a vědec. Do Katolické církve ho přivedlo studium církevních otců, jak to i sám dosvědčuje:

Newmanova pracovna

"Církevní otcové ze mě udělali katolíka." Později ve světle církevních otců v díle *A Letter to Pusey* objasnil mnohé sporné body katolické nauky o Panně Marii způsobem přijatelným i pro anglikány, díky čemuž si od francouzského filozofa Jean Guittona vysloužil titul *Doctor Marianus*. Někteří ho právem označují za předchůdce a dokonce za "neviditelného otce" Druhého vatikánského koncilu. Kvůli intelektuálnímu ražení své mysli se nikdy nepovažoval za svatého a dokonce se jednou humorem vyjádřil, že pokud se

dostane do nebe, bude tam čistit boty sv. Filipovi Neri, a přece své výjimečné schopnosti už jako anglikán uměl harmonicky sladit s prostou vírou, se zbožností a s pastorální činností. Na rozdíl od mnoha anglikánských duchovních, kteří zanedbávali své farnosti, Newman svou pastorální činnost začal ve farnosti sv. Klementa navštěvováním nemocných a chudých. Svému příteli Puseymu se v listu dokonce přiznal, že "návštěvy nemocných jsou pro něj nejpříjemnější částí povinností". Newman se mnoho zabýval problematikou vztahu mezi vírou a rozumem, díky čemuž se ocitl v encyklice *Fides et ratio* (srov. FER 74), přičemž však nezapomínal podtrhnout – vycházejze z principu, že "všichni lidé mají rozum, ale ne všichni umí podat rozumové důvody" – že implicitní víra prostého lidu není méně skutečná než explicitní víra intelektuálů, kteří ji umí rozumově obhájit. Později jako katolický kněz se každý den nejen modlil, ale také sestavil mnoho duchovních zamyšlení a pobožností (například k zastavením křížové cesty či k invokacím Loretánských litaní), které prozrazují jeho hlubokou zbožnost.

Newman a kněžstvo

Newman miloval kněžství a kněze. Když Charles Kingsley, profesor moderních dějin na Univerzitě v Cambridge, v roce 1863 v novinách označil Newmana a celý římský klérus za lháře, na jejich obhajobu napsal již zmíněné dílo *Apologia Pro vita sua*.

Kardinál Newman si uvědomuje, že katoličtí kněží mají obrovské poslání jako "služebníci neviditelného světa", ale zároveň ví velmi dobře, že jsou vystaveni

stejným pokušením a bojům jako všichni ostatní lidé. A tak jménem kněží říká: "Nejsme andělé z nebe, kteří se k vám promlouvají, ale lidé, které od vás odlišuje milost a pouze milost." Proto naléhavě vyzývá věřící: "Modlete se za kněze, aby získali velký dar vytrvalosti; aby nadále zůstali v milosti až po hodinu smrti, aby se náhodou nestalo, že zatím, co kážou druhým, sami upadnou do zatracení."

Učitel Církve

V roce 1851 Newman dostal pozvání od irských biskupů, aby založil katolickou univerzitu v Dublinu a stal se jejím rektorem. Za tímto účelem přednesl veřejné přednášky o povaze a cíli univerzitního vzdělání, zakoupil pozemek a budovy, dal postavit univerzitní kapli, sepsal stanovy, opatřil učitelský sbor a přilákal studenty z Irska a Anglie. Kromě toho založil dvě vědecká periodika: první mělo podávat zprávy o stavu univerzity a druhé publikovat výsledky vědeckých výzkumů. Univerzita byla otevřena v roce 1854, ale už v roce 1858 se Newman vzdal svého úřadu a vrátil se do Birminghamu. Celý plán s univerzitou nevyšel tak, jak si to Newman představoval, přesto jeho eseje o vzdělání, vydané pod názvem *Idea univerzity*, představují jedno z nejvýznamnějších moderních děl o univerzitním vzdělání. Newman v nich zdůrazňuje, že cílem univerzity je skloubit poznatky a formování charakteru, protože poznání a kultura nejsou identické s ctností a "být džentlmenem" není totéž jako "být křesťanem". Na uvedenou myšlenku navázal i kardinál Joseph Ratzinger, budoucí papež Benedikt XVI., V přednášce o Newmanovi v roce 1990, kde poznamenal, že propojenost poznání a života je základní charakteristikou učitele Církve, a dodal, že i "Newman patří k velkým učitelům Církve, neboť současně se dotýká našich srdcí a osvěcuje naše myšlení."

(podle KN)

Andělé v Ježíšově životě a jejich význam pro nás

Možná si ani neuvědomujeme, že nejen v našem životě, ale i v životě Ježíše Krista působili neviditelní duchové – Boží andělé. Jejich poslání mělo v dějinách spásy velký význam. Jejich úloha, ačkoli je našim očím neviditelná, je projevem nesmírné péče milosrdného Boha Otce.

V životě máme přátele a jsme rádi, když při nás stojí i v těžkých životních situacích. Zvykli jsme si říkat, že sdílená radost se zdvojnásobuje a sdílená bolest se zmenšuje nebo snižuje na polovinu. I v Ježíšově životě vidíme, že měl přátele. Nejbližší jsou apoštolové a vzdálenější jsou ti, které získal, když procházel městy a vesnicemi a hlásal Boží království. Zmíním se jen o Lazarovi, Marii a Martě v Betánii, kde se Ježíš rád zastavoval. Jsou to všechno viditelní přátelé, takřkajíc lidé z masa a kostí. Neviditelné přátele, anděly, Boží posly, můžeme vidět i v životě Pána Ježíše. Všimněme si událostí v Ježíšově životě, možná těch nejdůležitějších, v nichž lze spatřit jinak neviditelné anděly.

Andělé při Zvěstování a Narození Páně

Anděl Gabriel byl Bohem poslán do galilejského města Nazaret, aby ženě zasnoubené s Josefem oznámil, že se stane matkou Božího Syna, matkou Mesiáše. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha! Hle, počneš, porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký, bude nazýván Synem Nejvyššího a Hospodin, náš Bůh, mu dá trůn jeho otce Davida.“ (Lukáš 1,30-33).

Vidíme anděla Gabriela, který nám oznamuje důležitou a radostnou skutečnost, že se Bůh stane člověkem, že na sebe vezme lidské tělo, aby nás vykoupil. Později, při samotném narození Pána Ježíše, stál anděl Páně u pastýřů, kteří byli osvíceni Pánovou slávou, a oznámil jim velkou radost, že se narodil Spasitel, Kristus Pán (srov. Lk 2,9-11). Evangelista Lukáš dále říká: A s tím andělem se hned objevilo množství nebeských zástupů takto

chválících Boha: "Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle." (Lukáš 2,13-14).

Andělé, kteří oslavují, chválí a velebí Boha. Jsou také příkladem pro člověka, který by měl Bohu děkovat za jeho dary a chválit ho za velké věci, které v jeho životě učinil, za jeho spásu...

Anděl s Ježíšem v Getsemanské zahradě

Po poslední večeři se Ježíš vydal na Olivovou horu do Getsemanské zahrady, a aby tam nebyl sám, vzal s sebou tři učedníky, kteří s ním byli i na hoře Tábor:

Petra, Jakuba a Jana. Dalo by se říci, že takoví vůdci apoštolů. Věděl, co ho čeká a že hodina, pro kterou žije, se nezadržitelně blíží. Hans Urs von Balthasar říká, že „ten, kdo přijímá kříž, je vždy sám“. Ježíš požádal své učedníky, aby se modlili spojení s ním; aby se modlili, aby neupadli do pokušení. Z evangelií víme, že učedníci usnuli a Ježíš skutečně zůstal sám se svým Otcem. Evangelista

Lukáš píše: Tehdy se mu ukázal anděl z nebe a posiloval ho. Ve smrtelném zápasu se tedy modlil ještě vroucněji a jeho pot stékal na zem jako krůpěje krve. (Lk 22,43-44) Použité řecké slovo *emiskuo* znamená posilovat vnitřně. Zatímco učedníci Pána Ježíše se nemohou podílet na jeho agónii, protože spí, přichází mu na pomoc Boží posel, anděl z nebe. Kéž náš anděl strážný stojí při nás i v těžkých životních situacích, a i když ho nevidíme, kéž cítíme jeho pomoc.

Andělé bdící u kříže

Blahoslavená Anna Kateřina Emmerichová píše ve svých viděních v knize Umučení Páně v souvislosti s následky strašlivé kletby, kdy dav volá: „Jeho krev na nás a na naše děti!“ (Mt 27,25): „Vidím mnoho zlých duchů, jak působí v zástupu, podněcují Židy proti Ježíšovi, šeptají jim do uší a vstupují do úst. Později však v hrůze přechájí před čistou láskou Páně. Vidím anděly obklopující Ježíše, Marii a několik svatých lidí. Tváře a postoje těchto andělů vyjadřují skutky milosrdenství, které konají: utěšují, modlí se, pomazávají a další.“

V okamžiku ukřižování, kdy Ježíš obětuje svůj život za spásu světa, připravuje Satan své mistrovské dílo. Chtěl Ježíše donutit, aby sestoupil z kříže a odstoupil

od svého a Otcova plánu na záchranu lidstva. Dav opakovaně volá: „Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže!“ (Mt 27,40). Satan věděl, že Ježíš mohl sestoupit z kříže, kdyby chtěl. Věděl, že je obklopen více než dvanácti legiemi andělů, o nichž se Ježíš při svém zajetí zmínil, že je na jeho žádost Otec okamžitě pošle (srov. Mt 26,53). Ježíš tedy zůstává na kříži, aby nás zachránil. Nesestupuje z něj. Otec Pio říká: „Ježíš není nikdy bez kříže, ale ani kříž není nikdy bez Ježíše.“

Pro kříž z 12. století z kostela svatého Damiána, před kterým se modlil svatý František, je typické, že je na něm živý Ježíš – má otevřené oči. Jeho tělo není mučením vůbec zničeno. Z probodnutého boku teče krev. Postavy symetricky umístěné pod rameny kříže tvoří pozadí harmonizující s hlavní postavou Ježíše. Srdce Marie a Jana se obrací k Ježíši. Dvě ženy, stojí po jeho levé straně, jako by byli v kontaktu mezi sebou. Lze předpokládat, že vedou rozhovor na téma toho, co se stalo na kříži. Setník a další dvě osoby, které jsou umístěny dole, ve výšce Ježíšových kolen, pozorují Ježíšovu tvář. Tímto způsobem se zde naplňují Spasitelova slova: „A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.“ (Jan 12,32). Jeho osoba je tak středem zbožnosti celé scény. Na každém okraji ramene kříže směruje ruka a pohled anděla k ranám ukřižovaného. Andělé v podpaží se dívají jeden na druhého a jejich tváře prozrazují obdiv k tajemství spásy, které se uskutečnilo Kristovou vykupitelskou krví. Můžeme tedy říci, že andělé obdivují, utěšují, dodávají sílu a odvalu, jsou empatičtí. Výzva i pro všechny křesťany...

Andělé při vzkříšení

Písmo svaté říká, že za úsvitu prvního dne v týdnu přišla Marie Magdaléna a ještě jedna Marie, aby se podívaly na hrob. „Vtom nastalo velké zemětřesení, neboť z nebe sestoupil anděl Páně, přišel, odvalil kámen a posadil se na něj. Vypadal jako blesk a jeho oděv byl bílý jako sníh. Strážní se ze strachu před ním zastavili a zůstali jako mrtví.“ (Mt 28,2-4).

Někteří odborníci se pokusili odhadnout hmotnost kamene. Ježíš by však vyšel z hrobu, ať už by byl zapečetěn kamenem, nebo ne. Víme, že po vzkříšení ho

netrápily zavřené dveře nebo nějaký uzavřený prostor. Objevil se, kde chtěl. Zajímavý však je „anděl v akci“ u evangelisty Matouše, který říká: „Anděl řekl ženám: 'Nebojte se! Víím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde, neboť vstal, jak řekl. Pojd'te se podívat na místo, kde ležel. A rychle jděte k učedníkům: Vstal z mrtvých a jde před vámi do Galileje. Tam ho uvidíte.'“ (Mt 28,5-7). Z toho jasně vyplývá, že anděl Páně je ten, kdo k člověku promlouvá, dodává mu odvalu, dokonce zná jeho úmysly, neboť přece věděl, proč zmíněné ženy přišly ke hrobu, evangelizuje, tj. oznamuje dobrou zprávu o Ježíšově vzkříšení a dává jim posláání.

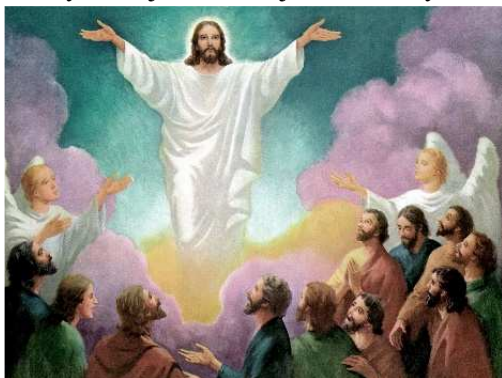
Evangelista Jan se v souvislosti se zjevením vzkříšeného Pána Ježíše Marii Magdaléně zmiňuje o dvou andělech v bílém, kteří seděli v hrobě, kde bylo uloženo Ježíšovo tělo, jeden u hlavy a druhý u nohou (srov. Jan 20,12). „Zeptali se jí: 'Ženo, proč pláčeš?' Řekla jim: 'Odnegli mého Pána a já nevím, kde ho položili.'“ (Jan 20,13). Pak se sám vzkříšený Pán setkává s Marií Magdalénou, která si zprvu myslela, že je zahradník. Ježíš se jí stejně jako andělů ptá na důvod jejího pláče a na to, koho hledá. Pro mě je to jedno z nejkrásnějších setkání v Písmu svatém: Marie a Rabbuni. Dvě srdce hořící velkou láskou, naplněná touhou žít a milovat navždy.

Udržujme však pozornost upřenou na anděly. Evangelista Lukáš se stejně jako Matouš zmiňuje o „dvou mužích v zářícím rouchu“. (Lk 24,4), kteří ženám oznamují radostnou zprávu o Ježíšově vzkříšení: „Není tu. Vstal z mrtvých“ (Lk 24,6). Toto jejich poselství jako by od základu změnilo lidský život. Znamenalo to konec noci a beznaděje, konec vlády hříchu a smrti. V srdcích lidí se zrodila naděje na věčný život a radostné očekávání.

Andělé při Ježíšově nanebevstoupení

Knihy Skutků apoštolů popisuje v první kapitole Ježíšova nanebevstoupení, jak Ježíše zahalil oblak a vzal ho apoštolům z očí. Zatímco hleděli k nebi, když odcházel, stáli vedle nich dva muži v bílém a řekli: Muži galilejští, proč stojíte a hledíte do nebe? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, přijde tak, jak jste ho viděli odcházet do nebe“ (Skutky 1,10-11). Takto andělé doprovázeli Pána na jeho cestě k Otci, aby usedl po jeho pravici. I v tomto případě andělé

objasňují, uvádějí věci na pravou míru, vysvětlují, co se děje. Možná bychom mohli použít lidské přirovnání, že jsou jako aranžéři na nějaké velké události nebo festivalu. Jenže na rozdíl od pozemských aranžérů jsou to duchové, objevují se nečekaně, překvapují, mají větší/vyšší znalosti než lidé, ale také slouží, pomáhají při důležitých událostech.

Na zmíněném kříži z kostela svatého Damiána je nad Ježíšovou hlavou výjev Nanebevstoupení, velmi dynamický: Ježíš jako by vystupoval na vrchol hory a Otcova ruka jako by mu žehnala a přijímala ho. Andělé, kteří jsou kolem medailonu, v úžasu přihlížejí vstupu Božího Syna do Boží slávy.

Andělé na konci věků

Když Ježíš mluví o posledním soudu, zmiňuje se také o přítomnosti andělů: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, usedne na trůn své slávy“ (Mt 25,21). Ježíše budou doprovázet andělé, protože dojde k něčemu mimořádnému, v dějinách jedinečnému, k poslednímu zúčtování, k poslednímu soudu. Ještě předtím však evangelista Matouš říká: „Syn člověka pošle své anděly a ti seberou z jeho království všechna pohoršení a ty, kdo páchají nepravost, a hodí je do ohnivé pece. Bude to skřípění zubů.“ (Mt 13,41-42).

Andělé slouží u Posledního soudu, oddělují se jeden od druhého a všichni slouží nejvyššímu Pánu a Králi věků – Ježíši Kristu. Můžeme říci, že andělé otevírají a zavírají nebe. Nebe je podle Katechismu Katolické církve dokonalý život ve společenství Nejsvětější Trojice s Pannou Marií, anděly a všemi blaženými. Nebe je konečný cíl člověka, naplnění jeho tužeb, stav definitivní blaženosti (srov. KKC 1024).

(podle KN)

Držme se Boha a nemusíme se starat o ostatní

Úmyslné přání zla a vyvolávání vlivu zlého ducha na druhého člověka jsou hříchy proti lásce k bližnímu. Rozlišujeme mezi čarodějnictvím a proklínáním. Nejčastěji jsou namířeny proti osobám, ale mohou postihnout i zvířata, místa nebo věci.

Vážená redakce,

setkala jsem se s lidmi, kteří říkají, že proklínání člověka nebo proklínání jiné osoby jim v životě způsobilo újmu, problémy, nemoci, utrpení, že se jim nebo jejich blízkým nedaří tak dobře jako dřív. Dopustí Bůh, aby se člověku stalo něco takového, když mu někdo přeje něco zlého nebo ho proklíná?

Blanka

Čarodějnictví je činnost, jejímž cílem je poškodit jinou osobu prostřednictvím zlých duchů. Jedna osoba přivolá d'ábla – obvykle prostřednictvím okultisty – aby jí pomohl ovlivnit jinou osobu. Okultista provádí magický rituál jménem klienta s úmyslem oběti ublížit. Účinek není způsoben samotným rituálem, ale zlým duchem, který působí prostřednictvím okultisty. To je velmi nebezpečné, protože se v něm spojuje nenávisť k proklínači, okultistovi a zlému duchu.

Proklínat znamená slovy adresovat druhému zlo. Jde o vyslovení slov – pojmenování zla, které chceme, aby postihlo danou osobu (vyslovení vulgarismů ještě není proklínáním, ty druhému člověku neublíží, mohou pouze vyvolat neklid), nebo o gesto, ale bez přímého a okamžitého přivolání zlých duchů.

Proklínající obvykle ani nemá v úmyslu vyvolat zlé duchy, ale pouze v hněvu vysloví přání konkrétního zla.

Tyto činy jsou vždy, nezávisle na okolnostech a úmyslech, těžkým hříchem proti lásce k bližnímu (srov. KKC1756).

Může být toto zlo účinné? Konference biskupů Toskánska v pastorační poznámce o magii (1994) uvádí, že odpověď je obtížná a musí se zkoumat případ od případu, ale nelze vyloučit zapojení démonického světa. Obřady exorcismu naproti tomu považují tento druh zla za reálnou možnost s odůvodněním, že zlý duch rád využije lidské špatnosti k uskutečnění svých plánů nenávisti a zkázy.

Proč by Bůh něco takového dopustil? Za prvé proto, že nám dal dar hříchu, a tedy možnost hřešit – páchat zlo, ubližovat druhým. A být svobodný znamená nést následky svých činů i činů druhých vůči mně. Bůh to navíc dovoluje i pro naše duchovní dobro (srov. Řím 8,28; KKC 395). Abychom se tedy cvičili v dobru skrze boj proti tomu, co je opakem dobra. Abychom měli příležitost k duchovnímu růstu, abychom dosáhli větších zásluh, čistších a vyšších ctností a urychlili svůj postup k nim.

Z výše uvedeného vyplývá, že se nemusíme bát. Bůh to má ve svých rukou a dal nám také účinnou ochranu. Je to normální život modlitby a spojení s Pánem. Až na vzácné výjimky, které Bůh připouští, má totiž čarodějnictví a proklínání překážku v intenzitě křesťanského života člověka, proti němuž je zlo namířeno. Zde platí, že čím hlubší je duchovní život, tím více jsme chráněni před vlivy tohoto druhu. A pokud se i v ojedinělých případech v člověku, který je v Boží milosti, nějaké účinky přece jen projeví, škody jsou většinou poměrně omezené. Italský exorcista Raul Salvucci to vysvětluje obrazem kovové desky a houby. Když se na ně nalije voda, kovová destička vodu nevsákne, ale houba ji nasaje. Voda je jako kletba, srdce spojené s Bohem je jako kovová deska, srdce plné hříchu je jako houba. Proto kouzla a kletby nemusí vůbec fungovat, pokud jim nejsme otevřeni. A pokud ano, je to z Božího dopuštění a pro naše duchovní dobro.

(podle KN)

Bud'me obezřetní

V tomto druhu cvičení můžeme jistě vidět mnoho pozitiv, ale nesmíme zapomínat na druh "šedé zóny", do které vstupujeme.

Vážená redakce,

v nabídce kroužků pro děti ve škole je také karate, karate s prvky thajského boxu a další východní bojová umění. Náš sedmiletý syn má již dlouho zájem navštěvovat takovou zájmovou činnost. Ačkoli by se jednalo o kroužek sebeobrany, mám pochybnosti, zda se tam nemíchají i myšlenky východních náboženství. Jak by k tomu měl věřící přistupovat?

Anna

Často se s podobnou otázkou setkáváme za zcela indiferentních okolností. Jako křesťané nehledáme jiné filozofické nebo náboženské cesty k Bohu, ale zajímá nás spíše pohyb, určitá disciplína nebo smysluplná činnost, kterou může mladý člověk naplnit svůj čas. Ačkoli se dnes mnozí snaží tyto dvě oblasti od sebe odělit, bojová umění byla založena především pro buddhistické mnichy, kteří potřebovali pomoc při soustředění, při ovládnutí svého těla,

kteří je odvádělo od meditace. Rozjímání v buddhismu má zcela jiný význam a cíl než křesťanská meditace nebo kontemplace. Zatímco buddhistické učení se zaměřuje na člověka jako na střed, který má později splynout v jednotě s jakýmsi neosobním univerzálním božstvem, křesťanská meditace staví do středu trojosobního Boha a následuje Krista jako jediného Vykupitele, který je cílem naplnění našeho života. Můžeme tedy jasně vidět výrazný rozdíl v zaměření obou druhů meditace. Pokud tedy víme, že bojová umění jsou jakousi meditační cestou, která má člověku pomoci soustředit vnitřní energii na dosažení obrovské síly, fyzické nezranitelnosti nebo sebezáchovy, musíme dojít k závěru, že praktikování takového bojového umění není v souladu s katolickou vírou. Různé

úklony během soubojů, které si jako lidé neznali východních filozofií vykládáme jako výraz úcty k protivníkovi, mají původně také mnohem hlubší význam, kdy se bojovník klaní svým předkům, svému pánovi a neurčitému božstvu.

Pokud to děláme vědomě, koketujeme s nedovoleným a vyjednááme o podmínkách, za kterých bychom mohli uplatnit své představy a přitom dodržovat Boží zákon. To může být hřích proti prvnímu Božímu přikázání, které nám zakazuje uctívat jiná božstva, modly. Modly a božstva se stávají tím, co nás odděluje od čisté víry v trojjediného Boha Otce, Syna Ježíše Krista a Ducha Svatého. Jak učí Katechismus Katolické církve: "Náš morální život má svůj zdroj ve víře v Boha, který nám zjevuje svou lásku. Svatý Pavel mluví o "poslušnosti víry" (srov. KKC 143; Řím 1,5; 16,26) jako o první povinnosti. Poukazuje na to, že "neznalost Boha" je původem a vysvětlením všech morálních vykojení. Naší povinností vůči Bohu je v něj věřit a vydávat o něm svědectví" (KKC 2087). Je také naší povinností vzdělávat se ve víře a být bdělí a opatrní, protože otázka víry je vážná věc, a proto si zaslouží, abychom ji řešili svědomitě. Naší povinností je také odmítat vše, co je pochybné, a chránit svou víru. Pokud dobrovolně setrváváme v nevědomostech, které jsme schopni překonat, kvůli svému pohodlí nebo ze strachu, že budeme muset něco v životě opustit, jednáme špatně. Katechismus Katolické církve nás dokonce vyzývá k aktivní činnosti při šíření křesťanských pravd a mravů ve světě, tj. je to opačný přístup oproti tomu, čeho jsme často svědky – když křesťan vpustí do své duše různé vlivy, které jsou v přímém rozporu s Kristovým učením (srov. KKC 2105). Pokud si nejsme jisti nějakou morální otázkou a vnímáme pochybnosti o její správnosti, řiďme se jednoduchým pravidlem, které nám usnadní mnoho věcí v životě: Když máte pochybnosti, nejednejte, držte se jistoty. Dokud pochybnosti trvají, zdržme se jednání, osvěžme si znalosti, poradme se se zkušenými lidmi a v neposlední řadě hledejme odpověď v Písmu svatém a v modlitbě. Když upřímně formujeme své svědomí v pokoře a pravdě, aniž bychom lpěli na svých vlastních představách a pravdách, můžeme si být jisti světlem Ducha Svatého, který nás jemně nasměruje správným směrem.

(podle KN)

Společenská etiketa platí i v kostele

Pravidla slušného chování a společenskou etiketu bychom měli dodržovat i v kostele. Bohužel, často na to zapomínáme. Katolické noviny v této souvislosti oslovily odborníci na nonverbální komunikaci Olgu Škvareninovou a my se s vámi chceme o to podělit.

Stává, že když někdo vejde do kostela, okamžitě se všichni přítomní otočí směrem ke dveřím... Dokonce přichází lidé rozptýlí jejich pozornost až tak, že se přestanou modlit. Jak lze lidi upozornit, aby se neotáčeli, ale soustředili se na pravou podstatu, pro kterou jsou v kostele?

Není slušné otáčet se a prohlížet si člověka, který vchází do kostela. Moje otázka pak zní, proč jsou lidé, kteří se otočili, v kostele? Proto, aby viděli, kdo do kostela vešel? Jsou tam pro klepy nebo Pána Ježíše přítomného v Eucharistii? Lidem, kteří se otáčejí a soustřeďují na okolní svět, bych nevěřila, že jejich víra je pevná. Možná jsou v kostele pouze proto, že se prostě patří přijít tam v neděli a v příkazaný svátek. Účast na mši není o tom, že jdu do kostela, protože nemám co jiného dělat, a pak všechny pomluví, jaké ta měla šaty, boty, jak byla namalována, nebo měla upravené vlasy.

Když si všimnu v kostele známého, jak ho mohu pozdravit? Je vůbec pozdrav v kostele přípustný?

Známého, který je od nás daleko, stačí zkontaktovat očima, pousmát se, kývnout hlavou. Když s ním chceme mluvit, můžeme na něj počkat po mši svaté a venku si promluvit. V kostele ne. Kostel není kavárna.

Jak upozornit lidi, kteří se před námi nebo za námi během mše svaté baví?

Osobně si neumím takovou situaci představit, nikdy jsem se v ní neocitla. Vše je však o komunikaci. Možná bych řekla: Promiňte, vyrušujete mě. Mluvicí je třeba upozornit vhodně, co nejkratčeji a nejuctivěji, i s milým úsměvem. Nikdy totiž nevíte, proč a o čem si ti dva povídají, ačkoli by mluvit neměli.

Kromě hlasitého hovoru nás mohou rušit v kostele i jiné věci.

Jsem nekuřačka a překáží mi cigaretový zápach. Rovněž lidem může být na obtíž výrazný parfém, pach těla, nepříjemný dech, zápach oblečení, hlasitý

hovor, upřený pohled, protože to vše zasahuje do jejich osobní až intimní zóny. I milovník česneku či cibule by je měl konzumovat až po mši svaté.

S takovými okolnostmi se však setkáváme i v běžném životě, například v přeplněné městské hromadné dopravě. I zde jsou těsně vedle sebe lidé, kteří se neznají, ale musí spolu nějaký čas koexistovat. V kostele tuto situaci lze řešit tak, že se přesuneme na jiné místo, nebo si sedneme na kraj lavice, a tak alespoň z jedné strany budeme mít osobní zónu nedotčenou.

I přesto, že kněží na to upozorňují a elementární slušnost káže vypnout si před vstupem do kostela mobilní telefon, často se stává, že během mše svaté někomu telefon zazvoní, ba dokonce někdo v kostele i telefonuje...

Může se to přihodit, třeba s tím počítat, jsme prostě lidé, jsme omylní. I při zvonění cizích mobilních telefonů však jde v první řadě o naši osobní koncentraci na mši svatou. Pokud jsme plně soustředěni, nevyruší nás nic a nikdo. Pokud mobil zvoní dlouho a je navíc blízko, jsme z toho nervóznější, než když se zvonění ozývá v dálce. Ale přijmout hovor nebo esemeskovat v kostele je neslušné.

Existuje "předpis" na správné (důstojné) sezení v lavicích a celkově chování v kostele? Dávání nohou na klekátko, ohlížení se po jiných lidech, případně po zdech během bohoslužby, shrbení těla, sklonění hlavy...?

Sedět je třeba společensky vhodně a uvolněně, ne upjatě. Nohy by měly být pod klekátkem. Klekátko je na klečení, proto se tak i jmenuje, není to opěrka na nohy. Co se týče sezení v kostele, jestli vzpřímeně nebo se svěřenými rameny, na to neexistují žádná pravidla. Každý může sedět tak, jak je mu přirozené a jak se cítí pohodlně, pokud si nedá nohy na lavici. Zda má člověk opřené čelo o ruce, nebo se hrbí, to je jeho věc. Možná někdo vnímá více slova, když ho nerozptylují vizuální podněty.

Chtěla bych však upozornit na dvě jiné věci: když někteří lidé "klečí", kolena mají na klekátko, zadní částí těla se však opírají o lavici, na níž předtím seděli. To není klečení. Klečení je, když se celou váhou těla opírám o kolena a nepodpírám se sedací částí těla o lavici. A pokud má člověk nemocné klouby nebo jakékoliv jiné zdravotní problémy, může zůstat sedět. Nemusí stát ani během těch částí mše svaté, při kterých se stání vyžaduje. Když mě totiž něco bolí, koncentruji se na bolest, a v kostele bych se měla koncentrovat na setkání s Pánem.

Mohu užít léky a zapít je vodou během bohoslužby?

To je v naprostém pořádku, samozřejmě ne během proměňování, minutku – dvě počkáme. Když má někdo alergickou reakci, rozkašle se, je třeba mu nabídnout kapesníky nebo bonbon – pokud ho máme v tašce. Jsme lidé a tyto věci jsou lidské.

Mohou si pánové dát v kostele ruce do kapes v kalhotách?

Ruka v kapse dává člověku jistý pocit bezpečí a ochrany. Signalizuje nejistotu, potřebu pomoci, ochrany. V kostele bychom však měli mít ruce sepnuté.

Který zlovyk překáží v kostele vám?

Nejvíce se mi nelíbí, když kněz i s ministranty po mši svaté odcházejí, a ačkoliv jsou stále před svatostánkem, lidé se postaví a hrnou se pryč. Připomíná mi to závěr divadelního představení, když někteří diváci utíkají do šatny po kabáty. Kam pospíchají? Nedokážou vychutnat doznívání povznášejících pocitů? A opět jsme u etikety: nejprve odchází kněz s ministranty a až po nich věřící.

(podle KN – pokračování příště)

Symbyly, které jsou IN, a proč by je křesťan neměl používat

Pokračuje v našem vysvětlování různých, dnes oblíbených symbolů.

5. Nápis Namaste a jeho význam

Krásný pestrobarevný obrázek, který zdobí trička, je trendem, který ukazuje východním směrem. Pod ním je nápis NAMASTÉ, který představuje hinduistickou víru a používá se při meditační praxi jógy.

Pokud se podíváme na překlad slova NAMASTÉ: nama = poklonit se, as = já, te = ty, gesto vyzývá: "Pokloňte se mi!"; nebo říká: "Klaním

se ti." Několik cvičitelů jógy potvrdilo, že se jedná o velmi silné gesto, při kterém se ruce spojí na úrovni srdeční čakry, blízko očí, a následuje úklona. Tento pozdrav se běžně zdraví nejen na lekcích jógy, ale také v Indii, a člověk při něm uctívá druhého jako posvátné místo v sobě, kde přebývá Bůh.

Tímto a podobnými gesty, která spadají pod východní náboženství, je víra hinduismu a dalších náboženství prezentována jako cesta míru a spásy, ale ve skutečnosti tomu tak není. Na gestu NAMASTÉ by nebylo nic špatného ani v případě, že by východní náboženství skutečně věřila, že Bůh existuje, jak to sama prezentují ve svém učení. Věří v polyteismus, v mnohočetné bohy, mezi nimi například v boha Šivu (Ničitele), bohyni Šakti (Spícího hada) nebo krvelačnou Kálí, která je zobrazována jako polonahá mladá žena s lebkami, mrtvolami a hady.

Hinduisté věří, že na konci páteře se nachází bod, kde leží spící had, který má na člověka vliv prostřednictvím energetických bodů v těle, tzv. čaker. Cílem jógy je vyprázdnit mysl a probudit tohoto spícího hada.

Otec Leopold Jablonsky, exorcista, upozorňuje, že "jóga není jen soubor cvičení spojených se správným dýcháním a držení těla, jak mnozí tvrdí, ale patří ke stupňům hinduismu, kde ji sami hinduisté považují za okultní praxi. Jóga v žádném případě není gymnastika, cvičení, které děláme pro zdravější život nebo snadnější soustředění. Jóga je založena na víře v reinkarnaci, která je v rozporu s nejdůležitější pravdou a událostí křesťanské víry – vzkříšením Páně. Křesťanství je kristocentrické, zatímco jóga vede malými krůčky k sebestřednosti."

6. Andělé

Stále více z nás se setkává s fenoménem preposílání nebo sdílení zpráv na sociálních sítích. Často jsou to zajímavé myšlenky, modlitby, obrázky andělů, které na první pohled vypadají nevinně.

Římskokatolický kněz a exorcista v jedné osobě Imrich Degro se také vyjádřil k preposílání takových zpráv, přestože mají náboženský nebo křesťanský obsah, s tím, že jde o pověru a že těmto lidem, kteří si nejsou vědomi svého hříchu, by mělo být poze-hnáno a měli by být napomenuti.

Kapitolou samou o sobě jsou však obrázky, které obsahují různé symboly v jednom. Především se zde

skutečně objevují křesťanské symboly. Anděl, kříž, růženec..., do nichž jsou vloženy také symboly světla, zeměkoule, energie, která proudí vesmírem, krásní andělé nebo spíše mimozemské bytosti... V naprosté většině jde o symboly New Age, které kombinují křesťanskou symboliku s okultismem, aby zmátly a uvedly v omyl nic netušícího křesťana.

Pokud jsou navíc doprovázeny modlitbou, která nás nenechá na pochybách o "pravosti" křesťanského učení, nic nám nebrání v tom, abychom se o ně podělili se svými bližními. Takto se tyto lži šíří internetem a mají špatný dopad na věřící a jejich vztah s Bohem.

Tyto kosmické symboly mají více rozměrů. Dalším symbolem, který je spojen se symbolem anděla, je léčení prostřednictvím andělů. Jsou označováni jako andělé světla. Andělé jsou duchovní bytosti stvořené Bohem, přirozeně neviditelné a neustále plní úkoly, které jim Bůh svěřil. V Písmu svatém najdeme devět "kúrů" andělů. Jmenovány jsou pouze tři z nich. Jsou to archandělé Michael, Gabriel a Rafael. Žádné jiné jméno v Bibli nenajdeme, takže každé nové jméno pro anděla je obzvlášť podezřelé.

Proto je zde na místě hovořit o duchovním nebezpečí "uctívání andělů jinými jmény" a šíření různých obrazů a modliteb k nim za účelem uzdravení. Zmínění těchto jmen je velmi nebezpečný způsob, jak se otevřít působení zla. Nezapomeňme, že Bible mluví také o padlých andělech.

(pokračování příště)
(podle Slovo+)

Biblické drobečky

Slovní spojení, která se z Bible dostala do našeho jazyka

Na hliněných nohách

Pokud je nějaká skutečnost vratká a nestálá, říkáme takovému stavu, že to stojí na hliněných

nohou. Když měl babylónský král Nabuchodonozor sen, který mu nikdo z jeho mágů nedokázal vyložit, přivolali zajatého izraelského mladíka Daniela, aby on vyložil králů sen. Král viděl ve snu velkou sochu: "Hlava této sochy byla

z jemného zlata, její prsa a ramena ze stříbra, její břicho a boky z kovu, její stehna ze železa, nohy částečně ze železa, částečně z hlíny. Takto se díval, až se bez zásahu rukou utřhl kámen, zasáhl sochu do železných a hliněných nohou a rozdrtil je (Dan 2,32-34).

Daniel na to řekl, že tou zlatou hlavou je král Nabuchodonozor, protože však socha stojí na hliněných nohách, valící se kámen ji rozdrťí.

Podobně se zhroutí ostatní části těla, které představují nástupnické říše. Přestože se také jeví navenek jako mocné, ve skutečnosti jsou křehké a nakonec pomínou. Nakonec však přijde království,

které přetrvá navěky.

Křesťané začali vnímat, že naplnění tohoto proroctví přišlo na naši zem s příchodem Ježíše Krista. Pán Ježíš vybuduje duchovní říši, která již nebude stát na hliněných nohách, ale bude trvat navěky a nikdy se nerozpadne.

(podle Růženec)

Zadáno pro ženy

Když se obáváš blížícího se porodu nebo adopce ...

Svatá Matka Boží - Narození Páně

Když tam byli, Marii se naplnil čas k porodu a porodila svého prvorozeného syna. Zavinula ho do plenek a položila do jeslí, protože v hostinci pro ně nebylo místo. (Lk 2,6-7)

Očekávání příchodu dítěte by mělo být obdobím radosti. Měsíce, které nakonec vyvrcholí dnem D, jsou plné snů a vzrušení. Přesto nás myšlenka na samotný porod může stále pronásledovat. Každá maminka, se kterou přijdeme do styku, se ráda podělí o všechny podrobnosti svého těžkého, bolestivého a zdoluhavého porodu. Stejně hrozivá může být i literatura, která má ženy

na tento zážitek připravit - vždy jsou v ní obsáhlé odstavce vysvětlující každou komplikaci, která může nastat.

Adoptivní matky jsou sice ušetřeny starostí s fyzickou bolestí, ale jsme připravovány na řadu dalších možných problémů. Knihy o adopci nás varují před možností narušení vztahové vazby a my se trápíme otázkami typu: "Dokáže se moje budoucí dítě se mnou sblížit? Nebude se mu nebo jí velmi stýskat po pěstounské rodině / lidech v domově...?"

Naše Božská Matka má vlastní zkušenost s přijetím nového dítěte na tento svět. Většina odborníků se shoduje, že Maria byla v době porodu Ježíše pravděpodobně dospívající dívka.

A přestože byla bez hříchu, rozhodně nebyla v okamžiku Ježíšova narození ušetřena starostí. Nepochybně by si přála, aby se její dítě narodilo obklopeno zralými staršími ženami v rodině, které vědí, co dělat, a jsou zkušené v otázkách

porodu. Tak se to ale nestalo. Ocitla se v chladné stáji obklopená zvířaty a jediný, kdo jí mohl podat pomocnou ruku, byl milý svatý Josef.

Přesto to stačilo. Narodil se malý Ježíš a od té chvíle se na světě nepřestaly dít zázraky. Bůh se postaral o Svatou rodinu a stejně se postará i o tu vaši.

*Když v mém nitru roste neklid, naplní mě útěcha tvá potěšením.
Ž 94,19*

Svatá Maria, Matko Boží,
prosím, oroduj za mě,
abych byla ve chvílích očekávání
příchodu svého dítěte
naplněna radostí a pokojem.

Dar lásky pro rodiče

22. kapitola *Láska si váží autority*

Poslouchej otce, on tě zplodil, a matkou nepohrdej, když zestárla. (Přís 23,22)

Máloco člověka potěší víc než to, když vidí, že si dítě váží autority. Pozorně naslouchá učiteli. Poslouchá pokyny svého trenéra. Ke starším se chová uctivě.

A snad nejcennější je, když se rodičům dívá do očí s laskavou úctou a poslušností.

V Bibli je příkaz určený přímo dětem: "Děti, poslouvejte své rodiče v Pánu, neboť to je spravedlnost" (Ef 6,1). Kromě toho, že Bůh dal dostatek síly k poslušnosti, slíbil těm, kdo ctí své rodiče, celoživotní odměnu. Úkolem lásky je pomoci dětem pochopit tuto důležitou pravdu.

Z deseti přikázání, která Mojžíš přinesl z hory, si Bůh vybral čtvrté - "cti otce svého i matku svou" - a poskytl mu snad nejhlásitější povzbuzení a motivaci slovy: "aby se ti dařilo a abys dlouho žil na zemi." (Ef 6,2-3). Když děti pochopí důležitost autority, kterou ustanovil Bůh, začnou se často dít zvláštní věci: jsou šťastnější, rodiče jim mohou více důvěřovat, dávají jim více svobody a výhod a také na sebe přitahují Boží požehnání.

Proto si láska tak zoufale přeje, aby děti poslouchaly. Tedy nejen proto, aby nám usnadnily život, ale aby mohly až do smrti kráčet v Boží přízni.

Na druhou stranu je mnoho tragédií v životě mladých lidí důsledkem vzpoury proti rodičům. Paradoxem je, že ti, kteří si nejvíce stěžují na bolest a špatně fungující vztahy ve svém životě, většinou nebyli ochotni přijmout dobré rady, které jim rodiče v průběhu let dali.

Zůstali k nim hlouš a nyní musí nést následky.

To, co se dětem stane doma, je bude provázet všude. Pokud je povedete k tomu, aby s vámi mluvily s úctou, dokázaly poslouchat bez rozptylování a pracovaly stejně tvrdě bez ohledu na to, zda jsou pod dohledem, nebo ne, vyzbrojíte je respektem a získáte si přízeň všech, kterým budou vaše děti později v životě podřízené. Ale co je nejdůležitější, připravujete je také na to, aby dokázaly rychle rozpoznat, co jim Bůh říká, a objevit úžasné plány, které pro ně má.

Neočekávejte, že vše udělají dokonale. Koneckonců ani my nejsme dokonalí. My jsme tu však pro to, abychom jim pomohli pochopit, že Bůh ve své dokonalosti vědomě používá nedokonalé autority k plnění své dokonalé vůle. Bible říká, že veškerá autorita pochází od Boha. Ať už se jedná o rodinu, státní

úředníky, církevní představitele nebo zaměstnavatele, naše autority jsou tu proto, aby nad námi představovaly Boží ochranu a vládu (srov. Řím 13,1-4).

S výjimkou případů, kdy by nás naši nadřízení sváděli ke hříchu, máme ctít Boha tím, že respektujeme pokyny svých nadřízených. Můžeme s nimi nesouhlasit a zdvořile vyjádřit své námítky proti určitým rozhodnutím, ale neměli bychom se pyšnit tím, že jim budeme neustále odporovat.

Bůh má takovou úctu k autoritě, že ji v mnoha případech učinil součástí svého učení obsaženého v Písmu svatém. Ve Starém zákoně byly děti Izraele, které uhodily své rodiče nebo je proklely, potrestány stejně jako člověk, který se dopustil vraždy nebo se rouhal Bohu (srov. Ex 21,15-17).

I po Ježíšově příchodu na svět Bůh povzbuzuje věřící, aby se odlišovali od ostatních tím, že se budou chovat ke svým nadřízeným s pokorou, i když jsou bezcitní a krutí. Zatímco svět se nesympatickým vůdcům vysmívá, Ježíšovi následovníci se mají vyznačovat úctou k nim.

Ježíš řekl: "Pokud tě někdo nutí nést náklad jednu míli, jdi s ním dvě." (Mt 5,41). A dále Písmo říká: "Služebníci, ve vší bázni se podřizujte svým pánům, a to nejen těm dobrým a mírným, ale i těm hrubým." (I Petr 2,18). Bůh nám říká, abychom se modlili za všechny, "kteří nad námi mají moc" (srov. 1 Tim 2,1-2).

Respektujte je. Mějte k nim úctu. Služte jim. Modlete se za ně. Dokonce i pro ty, kteří zneužívají svou moc nad ostatními. Ochota křesťanů jít nad rámec povinností upozorňuje na Kristovu moc a lásku, která září v jejich srdcích.

Vaše děti by se od vás doma měly naučit, že je moudré podřídit se autoritě. "Poslouchejte ty, kdo vás vedou, a podřizujte se jim," říká Písmo svaté, aby vaši nadřízení plnili své povinnosti "s radostí, ne s nářkem" (srov. Žid 13,17).

Nyní se zamyslete nad tím, zda ve vás vaše děti vidí úctu k autoritám. Například když se setkáte s policistou nebo když mluvíte o vládních úřednících. Když se zmíníte o svém šéfovi. Když váš kněz učiní rozhodnutí, kterému tak docela nerozumíte. Když komunikujete se svými rodiči a musíte se postarat o jejich potřeby ve stáří.

Nestačí ovládat pouze tón hlasu, je třeba ovládat i srdce. Než se začneme bránit autoritě, uvědomujeme si, že Bůh je zodpovědný za to, že je tato osoba v pozici autority nad námi? Modlíme se za své nadřízené? Staráme se o jejich blaho? Záleží nám na jejich duších? Snažíme se, aby v nás viděli Ježíšovo světlo?

Chceme-li, aby se naše děti těšily z požehnání, která plynou z respektování rodičovské autority, musíme jim jít příkladem a s láskou jim ukazovat cestu.

PŘEMÝŠLEJTE O TOM, JAKÝ VZTAH MÁTE K AUTORITÁM VE SVÉM OSOBNÍM ŽIVOTĚ. POKUD VÁM BŮH ZJEVÍ, ŽE DĚLÁTE NĚCO ŠPATNÉHO, VYZNEJTE TO A POŽÁDEJTE O ODPUŠTĚNÍ.

PROMLUVTE SI S DĚTMI O TOM, JAK JE DŮLEŽITÉ PROKAZOVAT ÚCTU BOHU, STEJNĚ JAKO RESPEKTOVAT POZEMSKÉ AUTORITY.

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tuto otázku:

? Co vám Bůh zjevil a jak jste na to reagovali?

*Každý ať se podřizuje vládní moci, neboť není moci, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha.
(Řím 13,1)*

Pár slov pro mladé

Kapitola III: Manželství na dohled

Poprvé se pohádali, když se rozhodovali, kdo první podepíše oddací list. Podruhé se do sebe pustili, když novomanželka zapomněla v autě kytici. Nebylo to příjemné a on si povzdechl: „Poslyš, zlato, takhle to dál nejde.“ Nevěsta se zarazila:

„Vypadá to, že nás čeká dlouhý život plný křiku. Navrhuji zavést kroniku hádek. Zapišeme tam datum hádky, kdo ji začal, jak 'silná' byla a proč vznikla.“

„Souhlasím,“ přikývl mladík.

A tak žili, statečně se hádali, odpouštěli si a psali. Při čtyřicátém výročí svatby prozradili svým blízkým tajné podrobnosti. Aby je povzbudili k lepšímu životu. Několik detailů z historie jejich hádek.

Ona:

1875krát vznikla hádka, protože se zapovídala se sousedkou,
1452krát byla hádka kvůli studenému obědu,
926krát bylo příčinou hádky vypnutí televize,
609krát měl dojem, že před ním něco schovává,
451krát si koupila zbytečné věci.

On:

2536krát po sobě nechal neumytý dřez
1566krát vešel do obývacího v botách,
845krát neuklidil nádobí po obědě,
341krát šel s kamarády na pivo,
153krát zatahal kočku za ocas.

Hádky pokračovaly i po výročí... Ale oni už dávno vědí, jak na to: odpouštějí si a berou život s humorem.

Myšlenka projít životem i s hádkami je dobrá. Nebo ne?

13. Vzali jsme se, co teď?

Mezi mladými věřícími se vedla debata na téma „Kolik mít dětí ...“. Společenství bylo rozděleno na dvě části. Jedni tvrdili, že tolik, kolik Pán požehná, a druhí hájili názor, že stačí jedno nebo dvě.

Černovlasá dívka prohlásila: „Raději budu mít jen jedno, než jich mít víc a chodit v obnošených šatech.“ Někdo z přítomných jí oponoval: „Ale vždyť život člověka je ale víc než obnošené oblečení.“

Slíbili jsme si lásku

Po manželském slibu a přísaze před oltářem získává láska další kvalitu. Zahrnuje „celého“ člověka. Jeho tělo, duše i duch. Teprve zde má být vytvořena jednota, o níž mluví Pán Ježíš: „**A tak už nejsou dva, ale jedno tělo.**“ (Mt 19,6).

Vzali jsme se, co teď?

Tato otázka je položena poměrně pozdě, protože v manželství se dodržuje **manželská smlouva**.

Naštěstí jste před touto dobou, takže máte čas vyřešit důležité věci:

1. Kde budete bydlet.

Doporučuje se odejít do ústraní, aby příbuzní nemíchali v jejich „hrnci“.

2. A co peníze?

Kdo bude spravovat „rodinnou banku“? Kdo je utratí, je pravděpodobně již jasné.

3. A co děti?

Před Bohem a lidmi se novomanželé v manželství zavazují, že přijmou všechny děti.

4. A co jejich výchova?

Rodiče musí mít společné výchovné zásady a postupy, aby se v tomto směru vzájemně podporovali.... Je dobré budovat v rodině živou tradici. Protože to, co se děti naučí v rodině, přenesou do své rodiny.

5. Vyhradte si čas na společnou modlitbu a prožívání svátků.

Je-li Pán mezi manželi, rodina vydrží. Rodina se má naučit slavit velké chvíle, svátky, neděle. Z víry nemají zůstat jen poučky, příkazy, zákazy, ale i krásný a úžasný Ježíš.

6. Vzor má sílu.

Proto: jak si manželé budou navzájem pomáhat, aby byli vzorem pro svou rodinu?

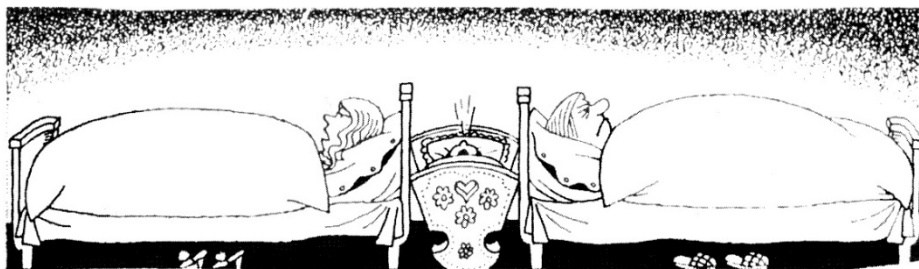
Když se někde ztratí láska...

V manželství přijdou i všední dny. Tvář toho druhého zevšední, objevují se jeho vady, přicházejí první šediny... Ani fyzická přitažlivost nebude tak silná. Nadšení a láska zmizí jako voda mezi kameny...

A pak mezi nimi začne jiskřit... A právě zde se projeví charakter člověka. S tím vším je třeba počítat. Člověk musí vydržet. Dokud ty a já nezemřeme.

Způsob, jak to dokázat, je **proměnit lásku ve vroucí přátelství.**

Je v něm úcta k druhému. Živí se modlitbou a obětí. Dá se to ...

Láska mluví tiše k srdci. Pokud ji ztratíš, soustřed' se a znovu ji pocítíš. „Zvedni ji“ a jdi s ní k druhému. **Uvidíš, že ji v něm také vzkřísíš.**

Vyplatí se vyhnout krizi

Pokud tedy cítíte, že se blíží „studená válka a tichá domácnost“, vzpomeňte si na tuto radu:

Rada pro muže: Nikdy nesmíte ztratit svou ušlechtilost a zároveň ve vás musí zůstat něco, čím uznáte, že je pro vás žena zajímavá a hezká.

Rada pro ženy: Žena musí uznávat svého muže a přitom pro něj být něčím úžasným. I to i tehdy, když je babička.

Rada pro oba: V průběhu života si vytvářejte chvíle pohody, vzájemné lásky, kdy zapomenete na všechno špatné a vzpomenete si, jak jste se poznali, co jste prožili, jak žhavá byla láska mezi vámi,...

Manželská čistota

Říká kněz: „Po přednášce se mě novomanželé ptali, co je to manželská čistota. Moje odpověď zněla takto: **Manželský sexuální život má svá pravidla. Početí se nemá bránit a při pohlavním spojení se má dodržovat přirozený mravní zákon** (srov. KKC 1652).

Plodné a neplodné dny

O přirozeném plánování rodiny platí pravděpodobně následující: Bůh do života ženy vložil období, kdy může být dítě počato, a období, kdy se tak stát nemůže. Mluvíme o plodných a neplodných dnech. Pokud manželé při plánování rodiny podle toho pohlavně žijí, není to přestupek proti Božím příkázáním, protože **on sám vložil tento zákon do ženy.**

Víte, že – důležité o manželství?

Manželská smlouva mezi mužem a ženou slouží k dobru manželů a také k plazení a výchově dětí. V manželství je velmi důležité uvědomit si, co jsem se zavázal plnit.

Manželský slib – manželská smlouva obsahuje manželský slib, jehož obsahem je: „Já, (jméno) odevzdávám se tobě, (jméno) a přijímám tě za manželku (manžela). Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost, že tě nikdy neopustím a že s tebou ponesu všechno dobré i zlé až do smrti. K tomu ať mi pomáhá Bůh.“ (Srov. KKC 1644.)

Co takhle to zkusit – cítit to, co cítí druzí

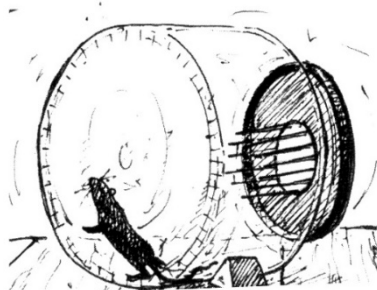
K objasnění tohoto úkolu si přečtete Mt 22,34-40. Pro rodinný život, ale i pro život ve společenství je **velmi důležité vnímat, co prožívá ten druhý.**

Víte to? Nevíte, jestli to víte?

Pak se zkuste „otestovat“ s přáteli nebo rodinou, jak se dokážete vcítit do myšlení a emocí druhých.

Pozor! Odpovězte na otázky tak, jak si myslíte, že odpoví většina přítomných.

1. Jaké je oblíbené číslo ostatních?
2. Které jméno se jim líbí nejvíce?
3. Která barva se jim líbí?
4. Jejich „super“ den v týdnu je...
5. Který den v roce mají nejraději?
6. Kdo ze svatých je jejich vzorem?
7. Které zvíře by chovali?
8. Kterého politika sledují nejvíce?
9. Na koho v rodině nejčastěji myslí?
10. Kterou modlitbu se modlí nejraději?
11. Jak často chodí během týdne do kostela?
12. Jakou rozhlasovou stanici poslouchají nejčastěji?
13. Která nemoc nejvíce tíží mysl přítomných?
14. Jak často přistupují ke svátosti smíření?
15. Kolik z přítomných se chce stát knězem nebo řeholnicí?

Další postup je následující: přečtete si otázku po otázce a u každé z nich zjistíte, kolik z vás odpovědělo stejně. Každý sečte své body a vyjde zvláštní číslo. Porovnejte ho s ostatními. Největší číslo identifikuje ty, kteří jsou citlivější na postoje druhých. **Vypovídá to o tom, jak člověk vnímá ostatní.**

Při tom všem nezapomínejte na vycházky

Manželé naskočili na koně a vydali se na cestu lesem. Žena náhle osloví svého manžela:

„Odpočijme si. Tady je to nejkrásnější místo široko daleko.“ Muž pokýval hlavou a řekl: „Máš pravdu. Koneckonců, asi sto milionů mravenců se nemůže mýlit.“

Pohled do historie

Seriál o historii Žďárecké farnosti se přiblížil ke svému konci. Po více jak 10 let byl pravidelnou součástí farního zpravodaje. První článek o historii Žďárecké farnosti vyšel v červnu 2011. Podklady pro články byly čerpány ze zápisů ve farní kronice. V minulém čísle farního zpravodaje jsme se věnovali roku 1874. Ve farní kronice je to první rok, který je psán česky. Zápisy pro předcházející roky jsou psány německy, navíc text je velmi špatně čitelný.

V německy psaném textu se objevuje ještě několik krátkých zpráv psaných česky. Ty jsou tedy posledními informacemi, které se podařilo z farní kroniky čerpat.

1866

Adolf Míča, farář, psal následující: pruská invaze, válka, i zde byli Prusi v faře, brali, co chtěli, faráře starého (Kolář) postrašili.

1868

... Za posvěcení tohoto kříže poslala osada Ostrov farářovi na jeho žádost 2 páry koní s 2 radly a 4 lidmi k obsluze, a zorali mu pole s jatelinou „nad struhou u cesty a potoka“.

Roku 1868 nové varhany s 8 rejstříky, 600 zl v ceně z Nového Města od p. varhanáře Františka Svítala.

1873

Kamna v malé farářově světnici, v čeledníku, v kuchyni čistěny (přestaveny) v prosinci 1873 – 2 zl 64 kr., plech koupěn 1 zl 25 kr, 3 zl zedníkovi mimo stravy.

Zpracoval: R. Mašek

Historie kapličky ve střemchovském lese

Paní Jedonová ze Střemchoví se s námi podělila o dojemný příběh, který zná z vyprávění své babičky, o příběh, kde díky pevné víře jejich předků byla postavena v lese kaplička, o kterou se ona sama s láskou stará.

Drahuško, děkujeme.

"Sestra mé babičky, paní Božena Patloková ještě se dvěma sourozenci, odešli iako mladí za prací do Německa, do Mnichova. Tam se teta provdala za Němce Franze Schefčíka a v květnu roku 1923 se jí narodil syn. Když začala válka, byl jako voják odveden. Teta byla velkou ctitelkou Panny Marie. Usilovně se modlila, aby se její jediný syn vrátil z války ve zdraví domů.

Jednou v noci měla sen, že je opět doma ve Štřemchoví, a že jde do Hlot, kam ráda chodívala. Kousek za domem byla skála, dnes již zarostlá, a tam se jí zjevila Panna Maria. Za pár dnů přišla zpráva, že její syn ve válce padl. Zemřel v Polsku v srpnu roku 1943 ve věku 20 let.

Teta si moc přála, aby na místě Zjevení byla postavena kaplička. Protože pozemek jim nepatřil, prošli Hloty a našli místo v lese, který vlastnili. Nechal ji postavit dědeček pan Alois Jedon, švagr tetičky, zedníkem panem Josefem Šmardou z Dolních Louček někdy v roce 1943".

První mše svatá byla na tomto místě sloužena 15. září 2020, v den památky Panny Marie Bolestné P. Pavlem Křivým, za účasti téměř 70 věřících.

Zpracovala Jana Jurná

Co jsme prožili

Pouť v Horních Loučkách

"Panno Maria, při nás stůj,
vroucně Tě prosíme, za nás oroduj!"

Krásné slunečné počasí pozvalo v sobotu 14. srpna ke kapličce Panny Marie Nanebevzaté do Horních Louček místní i přespolní poutníky, aby si vyprosili mateřské požehnání Mariino pro sebe i své drahé.

V 11:00 hodin zazněly 1. tóny varhan, a pak už nic nebránilo tomu, aby byla zahájena poutní mše svatá, kterou celebroval otec Pavel. Bohoslužbu doprovázeli svým zpěvem a hudbou manželé Jurákové z Horních Louček a všem velice známá kapela "Galáni" z Přibyslavic. Výtěžek ze sbírky byl věnován na tornádem postižené oblasti Jižní Moravy.

Po mši svaté promluvila paní starostka obce a pozvala na odpolední program, poté nám hospodyňky nabídly výborné koláče. Do

svých domovů jsme se vraceli s nezapomenutelnými zážitky a s vírou, že Matka Boží nás stále ochraňuje a nikdy nás neopustí.

Upřímné poděkování patří našemu panu faráři za sloužení mše svaté, hudebnímu doprovodu, hospodyňkám a všem, kdo jakýmkoliv způsobem přiložili pomocnou ruku k dobrému dílu.

Slova díky jsou také adresována paní Špičkové z Horních Louček za každoroční krásnou květinovou výzdobu a za celoroční starost o kapličku.

Jana Jurná

Žehnání aut v Olší

V neděli 29. srpna se před kostelem sv. Jiří v Olší konalo již každoroční žehnání

aut. Každý, kdo chtěl požehnat svoje vozidlo, přijel ve 14 hodin před kostel, kde se nejprve uskutečnila krátká pobožnost. Po ní si každý majitel stoupl ke svému autu, pan farář mu jej požehnal a předal mu novou nálepku sv. Kryštofa.

Poté jsme se spanilou jízdou přesunuli na faru do Dolních Louček na posezení pod pergolou. O přípravu jídel z berana, ostatního pohoštění a obsluhu se opět postarala naše olešská farnost. Proto všem, kteří se na ní podíleli, patří velké poděkování.

A. Bednářová

Pout' v Újezdě

V sobotu 28. srpna jsme v Újezdě oslavili poutní mši k počtě patrona našeho kostela svatého Jiljí.

Jak bylo již rozhodnuto v minulém roce od začátku roku probíhala důležitá, technicky náročná pro zúčastněné i nebezpečná výměna okenic u zvonů ve věži kostela.

Ve věži jsou celkem čtyři žaluziová okna, každé však má jiné rozměry. O to byla jejich výroba složitější. V současnosti jsou nainstalována okna tři. Děkuji jejich výrobcovi, který slíbil do zimy dodělat a nainstalovat i poslední okenici.

Sbírka při poutní mši svaté byla určena na tuto opravu, Děkuji zastupitelstvu obce a Vám všem za vaše finanční příspěvky, Při poutní mši sv. bylo za co prosit a děkovat.

Po poutní slavnosti bylo připraveno malé pohoštění před kostelem,

Marie Pohanková

Poutní mše svatá v Rojetíně

V sobotu 4. září se konala u kaple Narození Panny Marie v Rojetíně poutní mše svatá. Počasí přálo, byla nádherná slunná sobota.

Mše svatá začala v 9:00, sloužil ji otec Pavel.

Upřímné poděkování patří všem, kteří pomohli při přípravě slavnosti.

R. Mašek

Poutní mše svatá v Řikoníně

V sobotu 4. září nás nádherné slunečné počasí zvalo nejen k výletům a toulkám přírodou, ale zvláště na pouť do Řikonína, kam se každoročně místní poutníci, ale i ti z blízkého okolí těší.

V 11:00 byla naším panem farářem sloužena poutní mše svatá. Hudební

doprovod na elektronické varhany zajistil Jarek z Dolních Louček. Po skončení bohoslužby se pro všechny zúčastněné podávalo bohaté pohoštění.

Veliké poděkování patří otci Pavlovi za celebrování mše svaté, panu varhaníkovi, těm, kdo připravili květinovou

výzdobu, hospodyňkám, ale i všem, kteří se zasloužili o důstojný průběh poutní slavnosti.

Když všemohoucí a milosrdný Bůh dá, můžeme se příští rok na setkání poutníků u kapličky sv. Jiljí v Řikoníně opět těšit.

Jana Jurná

Pouť ve střemchovském lese

Nastala středa 15. září, den památky Panny Marie Bolestné. Tentokrát naše kroky nevedly do farního kostela na mši svatou, ale na místo, které mnozí z nás poznali teprve před rokem, ke kapličce ve střemchovském lese.

Tady byla v 17:00 sloužena naším panem farářem již 2. poutní mše svatá, kterou

doprovázel na elektronické varhany Jarek. Na závěr bohoslužby otec Pavel kapličku posvětil.

Pěkné počasí nám vyprosila Panna Maria a to lesní ticho a klid. Po mši svaté jsme byli ieště pohoštěni výbornými koláči od našich hospodyněk.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi za celebrování mše svaté, panu varhaníkovi a všem obětavým lidičkám, ochotným v každé situaci přiložit ruku k dobrému dílu a tím udělat radost nejen sobě, ale i téměř 70 poutníkům.

Když dobrý Bůh pomůže, máme naději, že se u kapličky Panny Marie v příštím roce opět sejdem, a ještě v hojnějším počtu.

Jana Jurná

Inspirujte se oblíbenými jídly misionářů

Misionáři si v nové zemi nezvyknou jen na novou kulturu a zvyky, ale také na odlišné jídlo. Někteří z nich se s námi podělili o recepty na svá oblíbená jídla nebo nápoje.

KATARÍNA PAVELOVÁ SSpS

Působila jako misionářka v Togu a Beninu. Nejznámějším jídlem západní Afriky je fufu, které sestra Katarína ráda připravuje i nyní, když je v Římě.

FUFU

Fufu, hustá pasta připomínající něco mezi hustou kaší a knedlíkem, se tradičně vyrábí ze sladkých brambor, manioku nebo plantainů. Dnes je možné získat základní surovinu pro výrobu fufu ve formě prášku podobného krupici. K fufu se podávají různé druhy masových, zeleninových nebo rybích omáček.

Ingredience: fufu - 1 balení fufu v prášku, 175 g bramborové mouky, mléko; omáčku - velkou cibuli, chilli papričku, lžičci rostlinného oleje, 500 g marinovaného hovězího masa, 1,5 kg pasírovaných rajčat.

Postup: Po lžičkách přidávejte mléko, dokud směs nezhoustne (měla by v ní stát naběračka). Na omáčku osmahneme na oleji cibuli a chilli papričku, přidáme na kostičky nakrájené maso, které osmahneme dozlatova a nakonec dochuťme. Přidejte scezená rajčata a vařte na mírném ohni.

Na dno misky naservírujte fufu a přelijte ho omáčkou. Tradičně se jí rukama.

JOZEF KUDLA CM

Nejznámějším a nejtypičtějším honduraským jídlem je baleada, což v češtině znamená přestřelka. Zní to nebezpečně, pokud jediné nebezpečí spočívá v tom, že to člověk sní.

BALEADA

Název údajně pochází z toho, že v restauraci, kde se prodávají palačinky, se kdysi střílelo a od té doby se o tomto místě mluví jako o "tom, kde se střílelo". Z toho později vzniklo "chodíme na přestřelky" - na baleády. Podle nejznámější verze pochází baleada z města La Ceiba, kde ji v roce 1964 vynalezla Teresa de Jesús Montiño. známá jako "doña Tere", která prodávala baleadas u železniční trati, když v Hondurasu ještě jezdily vlaky.

Ingredience: mouka, voda, špetka soli a trocha jedlé sody, fazole, vejce, avokádo, smetana.

Postup: Smíchejte mouku, vodu, špetku soli a trochu jedlé sody, uhněťte těsto a vytvarujte kuličky o průměru asi čtyři centimetry. Kuličky nechte chvíli přikryté odpočívat a pak z nich udělejte placky, které usmažte na pánvi nebo kovovém talíři.

Na upečenou palačinku rozetřete kaši z uvařených a rozmačkaných fazolí, přidejte vejce na způsob našich míchaných vajíček, případně kuřecí nebo vepřové maso, avokádo, smetanu a strouhaný sýr. Naplněnou palačinku přeložte na polovinu a uzavřete ji.

MARSHAL PANDYA

Marshal není misionář, ale pochází z Indie a žije na Slovensku. S manželkou Lenkou se věnují mnoha misijním aktivitám a podporují vzdělávání chudých dětí v Indii.

DAHI VADA

Dahi vada jsou smažené kuličky z černé čočky urad dal, které se namácejí do jogurtu a různých druhů čatní a koření. V asijských zemích je to jeden z nejoblíbenějších pokrmů prodávaných na ulici jako svačina nebo předkrm.

Ingredience: 1 hrnek čočky urad dal, 1 lžička soba, olej, 11 bílých jogurtů, 1/4 hrnku vody, 4 lžice cukru, tamarindové čatní, zelené čatní, svazek koriandru.

Postup: Čočku několikrát propláchněte, dokud z ní neteče čistá voda, a poté ji namočte na 3 až 4 hodiny do vody. Čočku sceďte a rozemelte na mlýnku na jemnou kaši. Přidejte sůl, rozmačkejte a nechte odpočinout. Z těsta vytvořené kuličky prudce osmažte v rozpáleném oleji. Odložte je na papírové utěrky, aby z nich odkapal přebytečný olej. Hotové kuličky - vadas - ponořte na půl hodiny do misky se studenou vodou.

Do jogurtu vmíchejte sůl, cukr a vodu, aby vznikla krémová konzistence. Kuličky podávejte na talíři namočené v jogurtu nebo čatní, případně ochucené koriandrem.

STELLAMARIS TÓTHOVÁ SDR

Slovenská misionářka, která působí v Kamerunu, nabízí ledový ibiškový čaj k osvěžení a během své dovolené na Slovensku hostí návštěvy.

LEDOVÝ IBIŠKOVÝ ČAJ

Ibišek se v Kamerunu nazývá folere a je velmi oblíbenou rostlinou. Osvěžující ibiškový nápoj je oblíbeným místním nápojem, zejména o svátcích. Lze ho pěstovat i v našich zeměpisných šířkách.

Ingredience: sušený květ ibišku, osm litrů vody, litr ananasového sirupu, cukr.

Postup: Do horké převařené vody nasypeme sušený květ ibišku a necháme celou noc louhovat. Poté slijte a zřeďte vodou. Dochutěte ananasovým sirupem - jeden litr na osm litrů nápoje - a cukrem.

Hotový nápoj skladujte v lahvích v ledniče. Někteří lidé ho ochucují sladce vonícími a drcenými bonbony. Sám o sobě bez cukru má příjemně nakyslou chuť. Sestry nedávají do čaje ananasový sirup, ale vaří v něm čerstvý ananas.

(podle KN)

Věděli jste?

kukuřice dokonale využitelná, musí být vysoká dva až čtyři metry. Návštěvníci mohou procházku labyrintem spojit s hrou. Děti řeší zvířecí hádanky, starší mohou pomocí mobilního telefonu co nejrychleji najít 8 tabulí s QR kódy a najít tak cestu z bludiště.

Kukuřičná bludiště jsou v Nizozemsku, USA, Německu, Velké Británii a dokonce i u nás. Jejich cílem je povzbudit děti k pohybovým aktivitám. Pro zemědělce je to zajímavý způsob využití polí před sklizní. Bludiště se obvykle rozkládá na ploše přibližně jednoho hektaru. Aby byla

(podle KN)

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Pouť v Moraveckých Pavlovicích

Mše svatá v sobotu 9. října v 16:00 hodin.

Hody v Olší

Hodová mše svatá v neděli 10. října v 8:00 hodin.

Setkání rodičů

1. setkání pro rodiče dětí, které by měly přistoupit koncem školního roku k 1. svatému přijímání bude 17. října v 15:00 hodin v Pastoračním centru v Dolních Loučkách. Setkání je otevřeno i pro další zájemce o vzdělání se ve víře.

Farní vrabec

28. října od 10:00 hodin na farním dvoře bude na vás čekat po roční pauze Farní vrabec 😊.

Biblické hodiny

V novém školním roce budou opět pokračovat setkání nad biblickými texty z nedělní liturgie. Ve středu 13. a 27. října po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Změna vyhrazena

Knižní okénko

Paolo Gulisano

C. S. Lewis. Ve světě fantasy a evangelia

Kniha se věnuje postavě a dílu známého spisovatele, který se pod vlivem svého přítele J. R. R. Tolkiena znovu navrátil ke křesťanství, což ovlivnilo jeho následující tvorbu. Záměrem knihy je vtáhnout čtenáře do Lewisova života, dát nahlédnout do světa jeho víry a vnitřní svobody a skrze tuto optiku číst jeho nádherné příběhy.

Vydalo nakladatelství Paulínky

cena 50,- Kč

Clotilde Noël

Vypadlá z hnízda

Mladí manželé Noëlovi měli už šest vlastních dětí, když se rozhodli, že by si rádi osvojili nějaké opuštěné dítě s postižením. V květnu roku 2013, po dvouletém byrokratickém martyriu, si konečně mohli přivést domů „dauníka“ Marušku, která se záhy stala miláčkem celé rodiny. V jistém okamžiku Clotilde pocítila potřebu psát, pravidelně svěřovala veškeré to napínavé dění svému deníku: Tenkrát ji ani ve snu nenapadlo, že by někdy mohl vyjít knižně – hned v několika vydáních! – a že bude tak účinně rozšiřovat srdce svých čtenářů.

Vydalo nakladatelství Paulínky

cena 249,- Kč

NECHTE JE
PŘICHÁZET

PŘÍKAZY, KTERÉ CHRÁNÍ

„Tohle nedělej, tohle nesmíš, tohle musíš,“ jsou příkazy, které často slyšíme od rodičů, učitelů nebo starších sourozenců. Většinou nemáme rádi příkazy. Máme pocit, že nás omezují, že nám berou svobodu. Příkazy, které nám dávají lidé, jimž na nás záleží, slouží k naší ochraně, ale také k tomu, aby nás vychovávaly k dobrému.

Náš nebeský Otec připravil pro lidi příkazy, které dal **Mojžíšovi**. Jsou to **Boží příkázání, Desatero**.

Jak se Boží příkázání nazývají cizím slovem, zjistíte, když seřadíte po pořádku za sebou obrázky z Mojžíšova života.

Vyluštěné slovo má v sobě číslovku **deset** - Pán Bůh dal lidem deset příkázání. Myslíš si, že je to hodně? Ani ne. Podívej se na své ruce a nohy. Na obě. Kolik na nich máš prstů? Přesně deset. Na rukou zvlášť, na nohou zvlášť. Mohou nám připomínat příkázání, s jejichž pomocí kráčíme do nebeského království.

Mojžíš žil ještě před narozením Pána Ježíše. Pán Bůh mu dal na hoře Sinaj Desatero příkázání napsané na dvou kamenných deskách.

Zkus si představit, co by se mohlo stát,

kdyby se všichni lidé hádali

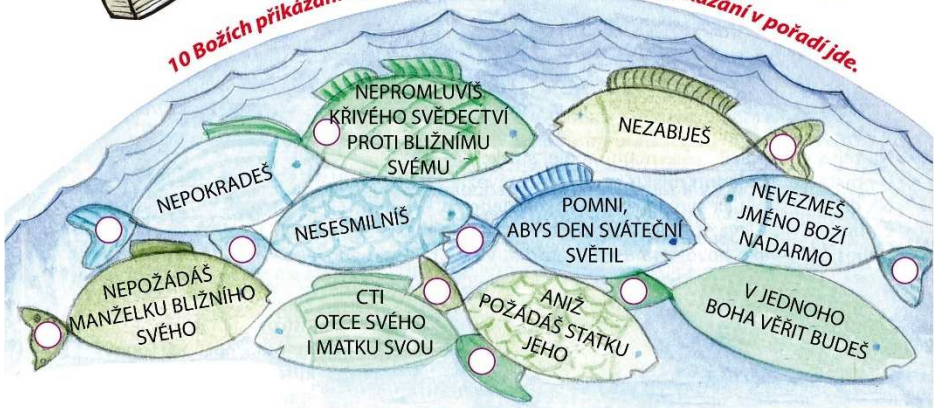

kdybychom se z lenosti přestali učit

kdybychom se stále dívali na televizi a nešli bychom ani spát.

Jak znějí přikázání Desatera? Správně uspořádej 10 Božích přikázání - ke každému připiš číslo - o které přikázání v pořadí jde.

Něco na závěr...

Pan farář si zařizuje koupelnu a veze si k tomu na kole bojler. Zastaví ho policajt, a protože se mu to nezdá, ptá se pana faráře: "Co to vezete?"

"Ale bojler, chci si vylepšit koupelnu."

Policajt ho nechá jet dál, ale pro jistotu volá nadřízenému: "Tady orel, tady orel, jste tam?"

"Co potřebujete?" ozve se velitel.

"Před chvílí tady jel farář a vezl si nějaký bojler. Pustil jsem ho dál, ale přeci rád bych věděl, o co šlo."

"A proč se ptáte mne? Já jsem na náboženství nechodil!"

Žena klečí ve zpovědnici a je velmi rychle hotova se svými hříchy. Potom ovšem široce rozkládá, co všechno má na svědomí její muž. Zpovědník ji trpělivě poslouchá, a nakonec jí uloží toto pokání: "Pomodlíte se za vaše vlastní hříchy jeden Otčenáš a za hříchy vašeho muže tři růžence!"

Natěšená žena přijde domů a chlubí se: "Mám konečně řidičský průkaz, projedeme celý svět!"

Muž odpoví: "Myslíš tenhle nebo onen?"

Z blázince uteče blázen. Honí ho zřízenci, tak vyleze na telegrafní tyč. Přijede policie, strážníci, záchranka: všichni se ho snaží dostat dolů, ale blázen o tom zjevně nechce ani slyšet. Po hodinách marných pokusů kolem jde kněz a požehná bláznovi znamením kříže. Když blázen vidí knězovo gesto, sleze honem vyděšeně dolů. Po návratu do blázince se ho jiný blázen ptá: "Proč jsi slezl dolů, když šel kolem kněze?"

"Ten šílenec mi naznačil, že když neslezu, podřízne mi sloup."

U zpovědi: "Víte, pane faráři, já občas někoho ošidím nebo okradu, ale zase dávám peníze na dobročinné účely, takže ono se to tak nějak vyrovná. A taky zahýbám ženě se sousedkou, ale zase nosím ženě co chvíli nějaký dárek, takže ono se to tak nějak vyrovná."

"Víš co, synu? Stvořil tě Bůh, ale vezme si tě čert, takže ono se to tak nějak vyrovná."